

Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PAOLO MENGOLZI
της 3ης Οκτωβρίου 2018¹

Υπόθεση C-465/16 P

**Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
κατά
Growth Energy,**

Renewable Fuels Association

«Αίτηση αναίρεσεως – Ντάμπινγκ – Εισαγωγές βιοαιθανόλης καταγωγής Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής – Οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ – Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1225/2009 – Ενεργητική νομιμοποίηση ενώσεων που εκπροσωπούν παραγωγούς μη εξαγωγείς – Άμεσος επηρεασμός – Άρθρο 9, παράγραφος 5 – Αδυναμία επιβολής δασμού αντιντάμπινγκ σε κάθε προμηθευτή – Επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ σε επίπεδο προμηθεύτριας χώρας – Άρθρα 6.10 και 9.2 της Συμφωνίας Αντιντάμπινγκ του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) – Σύμφωνη ερμηνεία»

I. Εισαγωγή

1. Στην παρούσα υπόθεση, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υποστηριζόμενο από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 9ης Ιουνίου 2016, Growth Energy και Renewable Fuels Association κατά Συμβουλίου (T-276/13, EU:T:2016:340), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) αριθ. 157/2013 του Συμβουλίου, της 18ης Φεβρουαρίου 2013, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές βιοαιθανόλης, καταγωγής Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής², κατά το μέρος που αφορά τέσσερις παραγωγούς βιοαιθανόλης εκπροσωπούμενους από τις ενώσεις Growth Energy και Renewable Fuels Association.

2. Από την πλευρά τους, η Growth Energy (στο εξής: GE) και η Renewable Fuels Association (στο εξής: RFA) άσκησαν αντανάιρεση κατά των εκτιμήσεων του Γενικού Δικαστηρίου με τις οποίες διαπιστώθηκε το μερικώς απαράδεκτο της προσφυγής τους.

3. Όπως θα εκθέσω στην ανάλυση του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου της κύριας αναίρεσεως, εκτιμώ ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι η πρωτοδίκως ασκηθείσα προσφυγή της GE και της RFA είναι παραδεκτή, κατά το μέρος που ασκήθηκε στο όνομα τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών βιοαιθανόλης. Επομένως, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει, κατά την άποψή μου, να ανααιρεθεί και η προσφυγή να απορριφθεί κατά το μέρος αυτό.

¹ Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

² ΕΕ 2013, L 49, σ. 10, στο εξής: επίμαχος κανονισμός.

4. Ωστόσο, η λύση αυτή δεν απαλλάσσει το Δικαστήριο από την εξέταση της ανταναιρέσεως. Συναφώς, όπως θα εκθέσω, φρονώ ότι εσφαλμένως το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η GE και η RFA δεν νομιμοποιούνταν να ασκήσουν προσφυγή στο όνομα δύο Αμερικανών εμπόρων/παρασκευαστών μειγμάτων βιοαιθανόλης, ήτοι των εταιριών Murex και CHS. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί επίσης υπό το πρίσμα αυτό.

5. Τέλος, οφείλω να διευκρινίσω ότι, αν το Δικαστήριο δεν δεχθεί την ανάλυσή μου και, επομένως, κρίνει ότι η πρωτοδίκως ασκηθείσα προσφυγή είναι απολύτως και εξ ολοκλήρου παραδεκτή, θα πρέπει να αποφανθεί επί των ουσιαστικών λόγων αναιρέσεως που το Συμβούλιο διατύπωσε προς στήριξη της κύριας αιτήσεως αναιρέσεως, με τους οποίους προβάλλει εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 9, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1225/2009 του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 2009, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας³ (στο εξής: βασικός κανονισμός), σε συνδυασμό με τις διατάξεις της Συμφωνίας για την εφαρμογή του άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου του 1994 (GATT)⁴ (στο εξής: συμφωνία αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ). Μολονότι, στο πλαίσιο αυτό, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δημιουργεί κάποια σύγχυση όσον αφορά τις σχέσεις μεταξύ της «προθέσεως του νομοθέτη της Ένωσης να εκπληρώσει ειδική υποχρέωση αναληφθείσα στο πλαίσιο» της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ και της «σύμφωνης ερμηνείας» του βασικού κανονισμού με την εν λόγω συμφωνία, φρονώ εντούτοις ότι, κατ' ουσίαν, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς ερμήνευσε το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού.

II. Το ιστορικό της διαφοράς και η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου

6. Το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε το ιστορικό της διαφοράς στις σκέψεις 1 έως 18 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Στην ανάπτυξη που ακολουθεί περιλαμβάνονται μόνο τα απαραίτητα στοιχεία για την κατανόηση των επιχειρημάτων που προβάλλονται από τους διαδίκους στο πλαίσιο της ασκηθείσας από το Συμβούλιο αναιρέσεως και της ασκηθείσας από την GE και την RFA ανταναιρέσεως.

7. Σε συνέχεια καταγγελίας, η Επιτροπή δημοσίευσε, στις 25 Νοεμβρίου 2011, ανακοίνωση για την έναρξη διαδικασίας αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές βιοαιθανόλης καταγωγής Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής⁵, στην οποία επισήμαινε την πρόθεσή της να χρησιμοποιήσει τη μέθοδο της δειγματοληψίας για την επιλογή των καταλαμβανόμενων από την έρευνα παραγωγών-εξαγωγέων των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής.

8. Στις 16 Ιανουαρίου 2012, η Επιτροπή γνωστοποίησε σε πέντε εταιρίες μέλη της GE και της RFA, συγκεκριμένα στις Marquis Energy LLC⁶, Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC και Platinum Ethanol LLC, ότι είχαν περιληφθεί στο δείγμα των παραγωγών-εξαγωγέων.

9. Στις 24 Αυγούστου 2012, η Επιτροπή κοινοποίησε στην GE και στην RFA το προσωρινό ενημερωτικό έγγραφο ανακοινώνοντας τη συνέχιση της έρευνας, χωρίς τη λήψη προσωρινών μέτρων, και την επέκτασή της στους εμπόρους/παρασκευαστές μειγμάτων. Το έγγραφο αυτό επισήμαινε ότι δεν ήταν δυνατό κατά το συγκεκριμένο στάδιο να εκτιμηθεί αν οι εξαγωγές βιοαιθανόλης καταγωγής Ηνωμένων Πολιτειών είχαν πραγματοποιηθεί σε τιμές ντάμπινγκ, καθόσον οι περιληφθέντες στο

3 ΕΕ 2009, L 343, σ. 51.

4 ΕΕ 1994, L 336, σ. 103.

5 ΕΕ 2011, C 345, σ. 7.

6 Σε αντίθεση με τους τέσσερις άλλους παραγωγούς που εκπροσωπήθηκαν από την GE και την RFA ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η Marquis Energy άσκησε δική της προσφυγή ακυρώσεως του κανονισμού 157/2013, η οποία έγινε δεκτή από το Γενικό Δικαστήριο με την απόφαση της 9ης Ιουνίου 2016, Marquis Energy κατά Συμβουλίου (T-277/13, μη δημοσιευθείσα, ΕΥ:Τ:2016:343). Η απόφαση αυτή αποτελεί το αντικείμενο της αιτήσεως αναιρέσεως που εξετάζεται στις σημερινές προτάσεις μου επί της υποθέσεως C-466/16 P, Συμβούλιο κατά Marquis Energy.

δείγμα παραγωγοί δεν διέκριναν μεταξύ εγχώριων και εξαγωγικών πωλήσεων και πραγματοποιούσαν όλες τις πωλήσεις τους προς ανεξάρτητους εμπόρους/παρασκευαστές μειγμάτων εγκατεστημένους στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι οποίοι στη συνέχεια αναμείγνυαν τη βιοαιθανόλη με βενζίνη και τη μεταπωλούσαν.

10. Στις 6 Δεκεμβρίου 2012, η Επιτροπή απέστειλε στην GE και στην RFA το οριστικό ενημερωτικό έγγραφο στο οποίο εξέταζε, βάσει των στοιχείων των ανεξάρτητων εμπόρων/παρασκευαστών μειγμάτων, την ύπαρξη ντάμπινγκ η οποία προκαλούσε ζημία στον ενωσιακό κλάδο παραγωγής, και σχεδίαζε την επιβολή οριστικών μέτρων με συντελεστή 9,6 % σε εθνική κλίμακα, για περίοδο τριών ετών.

11. Στις 18 Φεβρουαρίου 2013, δυνάμει του βασικού κανονισμού, το Συμβούλιο εξέδωσε τον επίμαχο κανονισμό ο οποίος επιβάλλει δασμό αντιντάμπινγκ στη βιοαιθανόλη, η οποία αποκαλείται «καύσιμη αιθανόλη», με συντελεστή 9,5 % σε εθνική κλίμακα, για περίοδο πέντε ετών.

12. Το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε επίσης, αφενός, ότι, στις αιτιολογικές σκέψεις 12 έως 16 του επίμαχου κανονισμού, το Συμβούλιο διαπίστωσε ότι από την έρευνα είχε προκύψει ότι ουδείς από τους περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγούς είχε εξαγάγει βιοαιθανόλη στην αγορά της Ένωσης και ότι οι εξαγωγείς του συγκεκριμένου προϊόντος στην Ένωση δεν ήταν οι Αμερικανοί παραγωγοί βιοαιθανόλης αλλά οι έμποροι/παρασκευαστές μειγμάτων, οπότε, προκειμένου να ολοκληρώσει τη σχετική με το ντάμπινγκ έρευνα, στηρίχθηκε στα στοιχεία δύο εμπόρων/παρασκευαστών μειγμάτων οι οποίοι είχαν δεχθεί να συνεργαστούν (σκέψη 16 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως). Επισήμανε, αφετέρου, ότι το Συμβούλιο διευκρίνισε, στις αιτιολογικές σκέψεις 62 έως 64 του επίμαχου κανονισμού, ότι έκρινε σκόπιμο τον καθορισμό περιθωρίου ντάμπινγκ σε εθνική κλίμακα, καθόσον η διάρθρωση του κλάδου παραγωγής βιοαιθανόλης και ο τρόπος με τον οποίο το συγκεκριμένο προϊόν είχε παρασκευαστεί και πωληθεί στην αγορά των Ηνωμένων Πολιτειών και είχε εξαχθεί στην Ένωση καθιστούσαν ανέφικτο τον καθορισμό ατομικών περιθωρίων ντάμπινγκ για τους παραγωγούς των Ηνωμένων Πολιτειών (σκέψη 17 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

13. Το Γενικό Δικαστήριο απεφάνθη εν συνεχεία επί του *παραδεκτού* της προσφυγής της GE και της RFA ως επαγγελματικών ενώσεων. Κατ' ουσίαν, το Γενικό Δικαστήριο διέκρινε τρεις περιπτώσεις στις οποίες η προσφυγή ακυρώσεως από ένωση επιφορτισμένη με την προάσπιση των συλλογικών συμφερόντων των μελών της είναι παραδεκτή, ήτοι, πρώτον, όταν νομοθετική διάταξη το αναγνωρίζει ρητώς, δεύτερον, όταν οι επιχειρήσεις τις οποίες εκπροσωπεί η ένωση ή ορισμένες εξ αυτών νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή ατομικώς ή, τρίτον, όταν η ένωση δύναται να προβάλει δικό της συμφέρον για την άσκηση προσφυγής (σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

14. Το Γενικό Δικαστήριο, αφότου διαπίστωσε ότι η GE και η RFA δεν προσδιόρισαν καμία ειδική νομοθετική διάταξη η οποία τις νομιμοποιεί ενεργητικώς, εξέτασε, όσον αφορά τη δεύτερη περίπτωση, αν η GE και η RFA νομιμοποιούνταν ενεργητικώς λόγω της νομιμοποίησεως μελών τους να ασκήσουν προσφυγή ατομικώς.

15. Βάσει της συλλογιστικής που αναπτύχθηκε στις σκέψεις 51 έως 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε κατ' ουσίαν, αφενός, ότι η ασκηθείσα από τις GE και RFA προσφυγή ακυρώσεως είναι απαράδεκτη λόγω του ότι αυτές εκπροσωπούσαν τη Marquis Energy η οποία είχε ασκήσει η ίδια προσφυγή ακυρώσεως (σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως)⁷ και, αφετέρου, ότι οι ενώσεις δεν μπορούσαν να εκπροσωπήσουν νομίμως τη Murex και τη CHS, δύο εμπόρους/παρασκευαστές μειγμάτων εξαγωγείς βιοαιθανόλης, λόγω του ότι οι εταιρίες αυτές ήταν μόνο «συνδεδεμένο» μέλος της GE, όσον αφορά την πρώτη, και μόνο «συνδεδεμένο» μέλος της RFA, όσον αφορά τη δεύτερη, χωρίς δικαίωμα ψήφου και, ως εκ τούτου, δίχως τη δυνατότητα να προτάξουν τα συμφέροντά τους στο πλαίσιο ενδεχόμενης εκπροσωπήσεώς τους από την οικεία ένωση (βλ.

⁷ Βλ. υποσημείωση 6.

σκέψεις 53 έως 55 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως). Περαιτέρω, το Γενικό Δικαστήριο απέκλεισε επίσης το ενδεχόμενο η GE και η RFA να νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή στο όνομα όλων των μελών τους πλην των τεσσάρων Αμερικανών παραγωγών που αποτέλεσαν το αντικείμενο της δειγματοληψίας στον επίμαχο κανονισμό. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι δεν αποδείχθηκε ότι ο δασμός αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον εν λόγω κανονισμό αφορούσε άμεσα τα μέλη αυτά (βλ. σκέψεις 151 έως 153 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

16. Αντιθέτως, βάσει της συλλογιστικής που ακολουθείται στις σκέψεις 90 έως 149 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε, στη σκέψη 150 της αποφάσεως αυτής, ότι, δυνάμει της δεύτερης περιπτώσεως την οποία αφορά το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, η GE και η RFA νομιμοποιούνταν να ασκήσουν την πρωτοδίκως ασκηθείσα προσφυγή στο μέτρο που αυτή αποσκοπούσε στην ακύρωση του επίμαχου κανονισμού κατά το μέρος που ο τελευταίος αφορά τους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα Αμερικανούς παραγωγούς. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, αφενός, ότι, σύμφωνα με την ανάλυση που αναπτύχθηκε στις σκέψεις 92 έως 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ο επίμαχος κανονισμός αφορούσε άμεσα τους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγούς. Αφετέρου, διαπίστωσε επιπλέον ότι ο εν λόγω κανονισμός αφορούσε ατομικά τους παραγωγούς αυτούς (βλ. σκέψεις 123 έως 145 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

17. Όσο για την τρίτη περίπτωση, η οποία αναφέρεται στο σημείο 13 των παρουσών προτάσεων, σύμφωνα με την οποία ένωση νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή όταν δύναται να προβάλει δικό της συμφέρον για την άσκηση της εν λόγω προσφυγής, το Γενικό Δικαστήριο, αποφαινόμενο επί του ζητήματος αυτού στις σκέψεις 77 έως 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι η GE και η RFA νομιμοποιούνταν να προσφύγουν ατομικώς μόνο κατά το μέρος που η προσφυγή τους, στο πλαίσιο του δέκατου λόγου ακυρώσεως, βασιζόταν στην προστασία των διαδικαστικών εγγυήσεων που τους παρέχονται από τις σχετικές διατάξεις του βασικού κανονισμού (βλ. σκέψεις 85, 87 και 162, δεύτερη περίπτωση, της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

18. Επομένως, δύναται να λεχθεί συνοπτικά ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε παραδεκτή την ασκηθείσα από τις GE και RFA προσφυγή ακυρώσεως μόνο κατά το μέρος που αυτή ασκήθηκε α) στο όνομα των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών, τους οποίους αφορούσε άμεσα και ατομικά ο επίμαχος κανονισμός, και β) σε ατομική βάση, στο πλαίσιο του δέκατου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά προσβολή των διαδικαστικών δικαιωμάτων τους κατά τη διαδικασία αντιντάμπινγκ.

19. Όσον αφορά την ουσία, το Γενικό Δικαστήριο, μολονότι απέρριψε τον δέκατο λόγο ακυρώσεως που είχαν προβάλει η GE και η RFA (βλ. σκέψεις 250 έως 343 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), έκανε αντιθέτως δεκτό το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως που η GE και η RFA είχαν προβάλει στο όνομα των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα παραγωγών και ακύρωσε τον επίμαχο κανονισμό, χωρίς να αποφανθεί ούτε επί των λοιπών σκελών του πρώτου λόγου ακυρώσεως ούτε επί των οκτώ λοιπών λόγων ακυρώσεως που είχαν προβάλει προς στήριξη της προσφυγής τους (βλ. σκέψη 246 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

20. Κατ' ουσίαν, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το Συμβούλιο εσφαλμένως εκτίμησε ότι, δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, είχε τη δυνατότητα να εφαρμόσει περιθώριο ντάμπινγκ σε εθνική κλίμακα και ότι επομένως δεν είχε υποχρέωση να υπολογίσει ατομικά περιθώρια ντάμπινγκ για κάθε περιληφθέντα στο δείγμα του επίμαχου κανονισμού Αμερικανό παραγωγό.

21. Προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, πρώτον, ότι, με το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, ο νομοθέτης της Ένωσης είχε την πρόθεση να εκπληρώσει ειδική υποχρέωση αναληφθείσα στο πλαίσιο του ΠΟΕ, η οποία περιέχεται εν προκειμένω στα άρθρα 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ· επομένως, το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού έπρεπε να ερμηνευθεί σε συμφωνία με τα εν λόγω άρθρα (βλ. σκέψεις 180 και 184 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

22. Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, κατ' αρχήν, το Συμβούλιο ήταν, δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, υποχρεωμένο να υπολογίσει ατομικό περιθώριο ντάμπινγκ καθώς και να επιβάλει ατομικούς δασμούς αντντάμπινγκ για έκαστο των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα παραγωγών δεδομένου ότι, διατηρώντας τους τελευταίους ως μέλη του δείγματος των Αμερικανών παραγωγών και εξαγωγέων, τα θεσμικά όργανα είχαν αναγνωρίσει ότι επρόκειτο για «προμηθευτές» του προϊόντος που αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ, κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού (βλ. σκέψεις 194 και 201 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

23. Τρίτον και τελευταίον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, μολονότι υπάρχει, δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, εξαίρεση από τον ατομικό υπολογισμό του ύψους του επιβαλλόμενου δασμού όταν «αυτό είναι πρακτικώς ανέφικτο», πράγμα που τότε επιτρέπει απλώς να κατονομαστεί η προμηθεύτρια χώρα, δηλαδή να επιβληθεί δασμός αντντάμπινγκ σε εθνική κλίμακα, ο όρος «ανέφικτο» πρέπει να ερμηνεύεται σε συμφωνία με τον ανάλογο όρο που χρησιμοποιείται στα άρθρα 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντντάμπινγκ του ΠΟΕ (βλ., συναφώς, σκέψεις 228 και 232 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως). Πάντως, υπό το πρίσμα των τελευταίων διατάξεων, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού δεν επιτρέπει καμία εξαίρεση από την υποχρέωση επιβολής ατομικού δασμού αντντάμπινγκ σε περιληφθέντα στο δείγμα παραγωγό ο οποίος συνεργάστηκε στο πλαίσιο της έρευνας, όταν τα θεσμικά όργανα εκτιμούν ότι δεν είναι σε θέση να διαπιστώσουν ως προς αυτόν ατομική τιμή εξαγωγής (βλ. σκέψη 232, τελευταία περίοδος, της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως). Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη τις διευκρινίσεις που παρασχέθηκαν από τα θεσμικά όργανα, συνήγαγε ότι το Συμβούλιο εσφαλμένως έκρινε ότι η επιβολή ατομικών δασμών αντντάμπινγκ για τα μέλη του δείγματος των Αμερικανών εξαγωγέων ήταν «ανέφικτη», κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού (σκέψη 241 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), χωρίς να επαρκεί, προκειμένου να δικαιολογηθεί η εφαρμογή της εξαίρεσης αυτής, το γεγονός ότι τα θεσμικά όργανα εκτιμούσαν ότι ήταν δύσκολο να ιχνηλατήσουν τη διαδρομή των επιμέρους πωλήσεων ή να συγκρίνουν τις κανονικές αξίες με τις αντίστοιχες τιμές εξαγωγής για τους περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγούς (βλ., συναφώς, σκέψεις 242 έως 244 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως). Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε τον επίμαχο κανονισμό λόγω παραβάσεως του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού και κατά το μέρος που αφορούσε τους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα και εκπροσωπούμενους από την GE και την RFA Αμερικανούς παραγωγούς.

III. Αιτήματα των διαδίκων

A. Αιτήματα των διαδίκων στο πλαίσιο της κύριας αιτήσεως αναιρέσεως

24. Στο πλαίσιο της κύριας αιτήσεως αναιρέσεως, το Συμβούλιο ζητεί κατά κύριο λόγο από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
- να απορρίψει την προσφυγή που άσκησαν πρωτόδικως η GE και η RFA·
- να καταδικάσει την GE και την RFA στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε στο πλαίσιο της πρωτόδικης και της αναιρετικής διαδικασίας.

25. Επικουρικώς, το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο για επανεξέταση·
- να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα της πρωτόδικης και της αναιρετικής διαδικασίας.

26. Η Επιτροπή ζητεί κατά κύριο λόγο από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
- να κηρύξει απαράδεκτη την πρωτοδίκως ασκηθείσα προσφυγή·
- να καταδικάσει την GE και την RFA στα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου δικαστικά έξοδα.

27. Επικουρικός, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
- να απορρίψει το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως που προέβησαν πρωτοδίκως η GE και η RFA και, όσον αφορά τα λοιπά σκέλη του πρώτου λόγου ακυρώσεως και τους λοιπούς λόγους ακυρώσεως, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο για επανεξέταση·
- να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα της πρωτόδικης και της αναιρετικής διαδικασίας.

28. Η GE και η RFA ζητούν από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει την αίτηση αναίρεσεως στο σύνολό της και να επικυρώσει το πρώτο σημείο του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως·
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν στο πλαίσιο της πρωτόδικης και της αναιρετικής διαδικασίας.

B. Αιτήματα των διαδίκων στο πλαίσιο της ανταναιρέσεως

29. Στο πλαίσιο της ανταναιρέσεώς τους, η GE και η RFA ζητούν κατά κύριο λόγο από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει το δεύτερο σημείο του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά το μέρος που απορρίπτει (κατά τα λοιπά) την προσφυγή τους ακυρώσεως·
- να ακυρώσει τον επίμαχο κανονισμό στο σύνολό του, κατά το μέρος που αφορά τις ίδιες καθώς και όλα τα μέλη τους·
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν πρωτοδίκως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και στο πλαίσιο της αναίρεσεως και της ανταναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου και να ορίσει ότι το Συμβούλιο φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

30. Επικουρικός, στην περίπτωση που το Δικαστήριο κρίνει ότι η διαφορά δεν είναι ώριμη προς εκδίκαση, η GE και η RFA ζητούν από το Δικαστήριο:

- να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί των εννέα πρώτων λόγων ακυρώσεως που αυτές προέβησαν ατομικώς και επί όλων των λόγων ακυρώσεως που προέβησαν στο όνομα των άλλων μελών τους πέραν των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών·
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν έως τώρα στο πλαίσιο της πρωτόδικης διαδικασίας καθώς και στο πλαίσιο της διαδικασίας επί της κύριας αιτήσεως αναίρεσεως και επί της ανταναιρέσεως και να επιφυλαχθεί ως προς τα σχετικά με τη συνέχεια της διαδικασίας δικαστικά έξοδα.

31. Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει την αίτηση ανταναιρέσεως στο σύνολό της και να επικυρώσει το δεύτερο σημείο του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης απόφάσεως·
- να καταδικάσει την GE και την RFA στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε τόσο πρωτοδίκως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου όσο και στο πλαίσιο της κύριας αιτήσεως αναιρέσεως και της ανταναιρέσεως και να ορίσει ότι η GE και η RFA φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

32. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει την αντανάιρεση ως απαράδεκτη και, επικουρικώς, ως αβάσιμη·
- να καταδικάσει την GE και την RFA στα δικαστικά έξοδα.

IV. Ανάλυση

33. Όπως ήδη επισήμανα στις εισαγωγικές παρατηρήσεις μου, οι δύο αιτήσεις, αναιρέσεως και ανταναιρέσεως, των οποίων έχει επιληφθεί το Δικαστήριο θέτουν αρκετές δυσκολίες τόσο ως προς το παραδεκτό όσο και επί της ουσίας. Από την άποψη αυτή, προκαλεί έκπληξη ότι, λαμβανομένης υπόψη της πολυπλοκότητας των τιθέμενων ζητημάτων και των εκτιμήσεων του Γενικού Δικαστηρίου, το τελευταίο δεν αποφάσισε να αποφανθεί επί των υποθέσεων αυτών σε διευρυμένη σύνθεση.

34. Τούτου λεχθέντος, όπως θα προκύψει από τη σχετική με την εξέταση της κύριας αναιρέσεως ανάλυση, φρονώ ότι τα επιχειρήματα που το Συμβούλιο και η Επιτροπή διατυπώνουν προς στήριξη του πρώτου λόγου αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται, κατ' ουσίαν, εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και, ως εκ τούτου, ότι είναι απαράδεκτη η πρωτοδίκως ασκηθείσα προσφυγή της GE και της RFA, είναι τόσο σοβαρά που, κατά συνέπεια, θα πρέπει να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

35. Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, προβάλλει τρεις λόγους προς στήριξη της κύριας αναιρέσεως. Ο πρώτος, όπως ήδη διευκρινίστηκε, αφορά το παραδεκτό της πρωτόδικης προσφυγής που η GE και η RFA άσκησαν στο όνομα των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών, ενώ οι άλλοι δύο λόγοι αναιρέσεως αφορούν την ουσία της διαφοράς, ήτοι την ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού από το Γενικό Δικαστήριο. Η δε Επιτροπή προσθέτει, με το υπόμνημά της επί της αιτήσεως αναιρέσεως, ότι το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να απορρίψει ως απαράδεκτη την πρωτοδίκως ασκηθείσα προσφυγή με το σκεπτικό ότι η GE και η RFA, λαμβανομένου υπόψη του καταστατικού τους σκοπού, δεν μπορούσαν να εκπροσωπήσουν νομίμως τα μέλη τους.

36. Με την αντανάιρεσή τους, η GE και η RFA προβάλλουν δύο δικονομικής φύσεως λόγους αναιρέσεως επικρίνοντας το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, διότι περιόρισε το πεδίο της *ιδίω ονόματι* ενεργητικής νομιμοποιήσεώς τους στην προστασία των παρεχομένων από τον βασικό κανονισμό διαδικαστικών εγγυήσεων και, αφετέρου, διότι δεν δέχθηκε την ενεργητική νομιμοποίηση της GE και της RFA *όσον αφορά την άσκηση προσφυγής στο όνομα των λοιπών μελών τους πέραν των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών*.

37. Η σειρά εξετάσεως των ζητημάτων που εγείρονται με αυτές τις αιτήσεις αναιρέσεως και ανταναιρέσεως θα είναι η ακόλουθη. Πρώτον, θα αναλύσω την αιτίαση που η Επιτροπή προέβαλε κατά του Γενικού Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία το τελευταίο εσφαλμένως παρέλειψε να διαπιστώσει την έλλειψη αντιπροσωπευτικότητας των GE και RFA η οποία επηρεάζει το παραδεκτό της πρωτοδίκως ασκηθείσας προσφυγής τους (τμήμα Α). Δεύτερον, θα εξεταστεί το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου της ασκηθείσας από το Συμβούλιο κύριας αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλονται

εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως (τμήμα Β) και το οποίο πρέπει, κατά την άποψή μου, να γίνει δεκτό. Τρίτον, αφού απορριφθεί διά βραχέων η ένσταση απαραδέκτου που η Επιτροπή προέβαλε όσον αφορά το μη παραδεκτό της ανταναιρέσεως της GE και της RFA, θα εξετάσω τους δύο λόγους αναιρέσεως που περιλαμβάνονται σε αυτή (τμήμα Γ), των οποίων ένα από τα σκέλη πρέπει, κατά την άποψή μου, να γίνει επίσης δεκτό. Τέλος, τέταρτον, και επικουρικός, θα αναλυθούν, διαδοχικά, οι δύο λόγοι προς στήριξη της κύριας αιτήσεως αναιρέσεως με τους οποίους προβάλλονται εσφαλμένη ερμηνεία και εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού (τμήματα Δ και Ε).

A. Επί της ενστάσεως της Επιτροπής ως προς το παραδεκτό της πρωτοδίκως ασκηθείσας προσφυγής της GE και της RFA, με την οποία προβάλλεται παράλειψη του Γενικού Δικαστηρίου να διαπιστώσει την έλλειψη αντιπροσωπευτικότητας ή ενεργητικής νομιμοποίησης των ενώσεων αυτών

1. Επιχειρηματολογία των διαδίκων

38. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η πρωτοδίκως ασκηθείσα προσφυγή έπρεπε να κριθεί απαράδεκτη, για τον λόγο ότι τα καταστατικά της GE και της RFA δεν τους επέτρεπαν να προασπίσουν τα εμπορικά συμφέροντα συγκεκριμένου τομέα ή μελών τους, λόγος απαραδέκτου τον οποίο άλλωστε το Δικαστήριο πρέπει να εξετάσει αυτεπαγγέλτως.

39. Συναφώς, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι, περιγράφοντας την GE και την RFA ως «ενώσεις οι οποίες εκπροσωπούν τους Αμερικανούς παραγωγούς βιοαιθανόλης» (σκέψη 1 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως) και εν συνεχεία ως «ενώσεις οι οποίες εκπροσωπούν τα συμφέροντα της αμερικανικής βιομηχανίας βιοαιθανόλης» (σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά. Συγκεκριμένα, οι δύο ενώσεις δεν μπορούν, ως μη κερδοσκοπικές ενώσεις συσταθείσες σύμφωνα με τον District of Columbia Non-Profit Corporation Act (νόμο για τις μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα ενώσεις της περιφέρειας της Κολούμπια), να δραστηριοποιούνται για την προάσπιση των εμπορικών συμφερόντων συγκεκριμένου τομέα ή μελών τους.

40. Επιπλέον, μια τέτοια δραστηριότητα είναι, κατά την άποψη της Επιτροπής, ασύμβατη με τον ειδικό σκοπό της GE, ο οποίος είναι «η προώθηση της αιθανόλης ως ανανεώσιμης πηγής ενέργειας, καθαρής και βιώσιμης», καθώς και με τον εταιρικό σκοπό της RFA ο οποίος συνίσταται στην «προώθηση και στήριξη της ανάπτυξης εθνικού κλάδου παραγωγής ανανεώσιμων καυσίμων βιώσιμου και ανταγωνιστικού» και, επομένως, αποκλείει την προάσπιση των οικονομικών συμφερόντων των μελών της στο έδαφος τρίτων οντοτήτων ή χωρών. Άλλωστε, η GE και η RFA ουδόλως επιχείρησαν να υποστηρίξουν ότι η πρωτοδίκως ασκηθείσα προσφυγή τους εντασσόταν στο πλαίσιο των καταστατικών τους σκοπών, το δε Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, αντιθέτως, στη σκέψη 75 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο σκοπός της προσφυγής τους στη δικαιοσύνη ήταν «η προστασία της αμερικανικής βιομηχανίας αιθανόλης».

41. Η GE και η RFA αντιτάσσουν ότι η Επιτροπή, ως «άλλος διάδικος» στην κατ' αναίρεση δίκη, δεν μπορεί να προβάλει βασίμως, σε αυτό το στάδιο, παραμόρφωση αποδεικτικών στοιχείων η οποία δεν έχει προβληθεί στο σημείο αυτό από το Συμβούλιο. Οι ενώσεις αυτές προσθέτουν ότι το γεγονός ότι δεν έχουν κερδοσκοπικό χαρακτήρα ουδόλως συνεπάγεται ότι δεν μπορούν να προασπίσουν τα εμπορικά συμφέροντα συγκεκριμένου τομέα ή μελών τους. Όσον αφορά την RFA, διευκρινίζουν ότι η Επιτροπή αυθαίρετα συνήγαγε ότι ο εταιρικός σκοπός της ενώσεως αυτής περιορίζεται σε ζητήματα σε εθνικό επίπεδο και αποκλείει την προάσπιση των εμπορικών συμφερόντων μελών της σε τρίτες χώρες. Πάντως, η προώθηση εθνικού κλάδου παραγωγής συνδέεται επίσης με την ανάπτυξή του, συμπεριλαμβανομένων των εξαγωγών, στοιχείο που σαφώς εμπίπτει στην αποστολή της RFA.

2. Εκτίμηση

42. Υπενθυμίζω ότι, κατά το άρθρο 174 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, με το υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως ζητείται να γίνει δεκτή ή να απορριφθεί ολικώς ή μερικώς η αίτηση αναιρέσεως. Άλλωστε, κατά τα άρθρα 172 και 176 του Κανονισμού αυτού, οι διάδικοι που επιτρέπεται να καταθέσουν υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως μπορούν να ασκήσουν, με χωριστό δικόγραφο, το οποίο διαφέρει από το υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως, αντανάιρεση η οποία, κατά το άρθρο 178, παράγραφοι 1 και 3, δεύτερη περίοδος, του εν λόγω Κανονισμού πρέπει να έχει ως αντικείμενο την ολική ή μερική αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως για διαφορετικούς λόγους και νομικά επιχειρήματα από αυτούς που προβάλλονται με το υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως.

43. Επομένως, όπως έχει ήδη κρίνει το Δικαστήριο, από τον συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι το υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως δεν μπορεί να έχει ως αντικείμενο την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως για λόγους διαφορετικούς και αυτοτελείς σε σχέση με αυτούς που προβάλλονται με την αίτηση αναιρέσεως, δεδομένου ότι τέτοιοι λόγοι δεν μπορούν να προβληθούν παρά μόνον στο πλαίσιο ανταναιρέσεως⁸.

44. Με το υπόμνημά της επί της αιτήσεως αναιρέσεως, η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι έκανε δεκτό, στη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η GE και η RFA είχαν το δικαίωμα να ενεργούν στο όνομα των Αμερικανών παραγωγών βιοαιθανόλης κατά πρόδηλη παράβαση των καταστατικών των δύο αυτών ενώσεων.

45. Μολονότι το Συμβούλιο ασφαλώς βάλλει κατά της ενεργητικής νομιμοποίησης της GE και της RFA όσον αφορά την άσκηση προσφυγής στο όνομα των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών βιοαιθανόλης, οι αιτιάσεις του αφορούν την αναγνώριση από το Γενικό Δικαστήριο του άμεσου και ατομικού επηρεασμού, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, των τεσσάρων αυτών παραγωγών και όχι, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή με το υπόμνημά της επί της αιτήσεως αναιρέσεως, την ικανότητα της GE και της RFA να εκπροσωπούν τον αμερικανικό κλάδο παραγωγής βιοαιθανόλης.

46. Επομένως, με το υπόμνημά της επί της αιτήσεως αναιρέσεως, η Επιτροπή σαφώς προβάλλει διαφορετικό και αυτοτελή λόγο μερικής αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως σε σχέση με αυτόν που προβάλλεται στην κύρια αίτηση αναιρέσεως⁹. Ως εκ τούτου, αυτός ο λόγος μερικής αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως έπρεπε να προβληθεί, με χωριστό δικόγραφο, στο πλαίσιο αιτήσεως ανταναιρέσεως, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 176 και 178 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

47. Ωστόσο, ο λόγος αναιρέσεως με τον οποίο προβάλλεται ότι είναι απαράδεκτη η πρωτοδίκως ασκηθείσα προσφυγή των δύο ενώσεων, τον οποίο διατυπώνει η Επιτροπή, είναι αναντίρρητα λόγος δημοσίας τάξεως. Ο λόγος αυτός δύναται, και μάλιστα πρέπει, να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως από τον δικαστή της Ένωσης¹⁰.

8 Αποφάσεις της 10ης Νοεμβρίου 2016, DTS Distribuidora de Televisión Digital κατά Επιτροπής (C-449/14 P, EU:C:2016:848, σκέψεις 99 έως 101), και της 30ής Μαΐου 2017, Safa Nicu Sepahan κατά Συμβουλίου (C-45/15 P, EU:C:2017:402, σκέψη 20).

9 Όπως η Επιτροπή δέχθηκε με το υπόμνημά της επί της αιτήσεως αναιρέσεως, αυτός ο λόγος αναιρέσεως δεν αφορά τα μέρη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και του διατακτικού της που σχετίζονται με το παραδεκτό της *ιδιω ονόματι* προσφυγής της GE και της RFA.

10 Βλ., συναφώς, αποφάσεις της 29ης Απριλίου 2004, Ιταλία κατά Επιτροπής (C-298/00 P, EU:C:2004:240, σκέψη 35), και της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Stichting Woonlinie κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-133/12 P, EU:C:2014:105, σκέψη 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Υπενθυμίζω επίσης ότι το άρθρο 150 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου ορίζει ότι το Δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε, αυτεπαγγέλτως, να αποφανθεί επί των λόγων απαραδέκτου δημοσίας τάξεως.

48. Ως εκ τούτου, εκτιμώ ότι το Δικαστήριο δεν μπορεί να απορρίψει ως απαράδεκτη την αίτηση της Επιτροπής κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα καταστατικά της GE και της FRA δεχόμενο, κατ' ουσίαν, ότι η προώπιση των συλλογικών συμφερόντων των Αμερικανών παραγωγών βιοαιθανόλης εμπίπτει στον εταιρικό σκοπό των εν λόγω ενώσεων.

49. Τούτου λεχθέντος, φρονώ ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά, και εν προκειμένω τον εταιρικό σκοπό της GE και της RFA.

50. Αφενός, απλώς και μόνο το γεγονός, το οποίο αναφέρεται από την Επιτροπή, ότι ενώσεις δεν έχουν, δυνάμει των καταστατικών τους, κερδοσκοπικό σκοπό δεν σημαίνει ότι τους απαγορεύεται να εκπροσωπούν τα συμφέροντα ενός κλάδου παραγωγής, περιλαμβανομένης της εκπροσωπήσεως ενώπιον της δικαιοσύνης, όπως δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο. Η έλλειψη κερδοσκοπικού χαρακτήρα των ενώσεων αναφέρεται εν γένει στην απαγόρευση αποκομίσεως και διανομής κερδών προς όφελος των μελών τους και η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι ισχύει κάτι διαφορετικό στην περίπτωση της GE και της RFA, όπως οι τελευταίες επισήμαναν με το υπόμνημά τους απαντήσεως που κατατέθηκε στο πλαίσιο της ανταναιρέσεως.

51. Αφετέρου, δεν μπορώ να δεχθώ το επιχείρημα της Επιτροπής ότι είναι «πρόδηλο ότι η προστασία του αμερικανικού κλάδου παραγωγής αιθανόλης έναντι των ληφθέντων [από την Ένωση] μέτρων εμπορικής άμυνας δεν εμπίπτει στον [εταιρικό] σκοπό [των δύο ενώσεων]» λόγω του ότι, κατά την Επιτροπή, ο εταιρικός σκοπός τους περιορίζεται σε ζητήματα εθνικού επιπέδου. Συγκεκριμένα, ο εταιρικός σκοπός κάθε μιας εκ των ενώσεων, ο οποίος επαναλαμβάνεται εν μέρει από την Επιτροπή στο υπόμνημά της επί της αιτήσεως αναιρέσεως, είναι διατυπωμένος κατά τρόπο αρκούντως ευρύ ώστε να καλύπτει την προσφυγή στη δικαιοσύνη στο όνομα των Αμερικανών παραγωγών βιοαιθανόλης, όπως αυτή που άσκησαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Τούτο ισχύει ασφαλώς όσον αφορά το καταστατικό της GE, το οποίο διευκρινίζει ότι η ένωση αυτή προβαίνει σε κάθε απαραίτητη, κατάλληλη, συνιστώμενη και σκόπιμη ενέργεια για την επίτευξη του σκοπού της και σε κάθε άλλη παρεπόμενη και συνδεόμενη με τους στόχους της ενέργεια. Όσο για την RFA, φρονώ ότι η προβαλλόμενη από την Επιτροπή παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών δεν μπορεί να αποδειχθεί από το γεγονός ότι ο εταιρικός σκοπός της ενώσεως αυτής είναι η προώθηση και στήριξη της ανάπτυξης ανταγωνιστικού εθνικού κλάδου παραγωγής ανανεώσιμων καυσίμων. Αντιθέτως, κατά την άποψή μου, η προστασία αυτού του κλάδου παραγωγής έναντι των μέτρων αντιντάμπινγκ που θεσπίστηκαν από τρίτη οντότητα, όπως η Ένωση, και είναι ικανά να τον επηρεάσουν δύναται, κατά πάσα πιθανότητα, να συμβάλει στη διασφάλιση της ανταγωνιστικής ανάπτυξης του αμερικανικού κλάδου παραγωγής ανανεώσιμων καυσίμων, όπως η βιοαιθανόλη, και να εμπίπτει στον εταιρικό σκοπό της ενώσεως αυτής.

52. Επομένως, προτείνω να απορριφθεί ως, ούτως ή άλλως, αβάσιμη η προβληθείσα με το υπόμνημά της επί της αιτήσεως αναιρέσεως ένσταση της Επιτροπής όσον αφορά την έλλειψη αντιπροσωπευτικότητας και νομιμοποιήσεως της GE και της RFA για την άσκηση προσφυγής στο όνομα των Αμερικανών παραγωγών βιοαιθανόλης.

B. Επί του πρώτου λόγου της κύριας αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλονται εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως

53. Κατ' ουσίαν, ο λόγος αυτός έχει δύο σκέλη. Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, συνάγοντας ότι ο επίμαχος κανονισμός αφορά άμεσα τους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγούς, οι οποίοι εκπροσωπούνται από την GE και την RFA, δεν έλαβε υπόψη την ερμηνεία αυτής της προϋποθέσεως του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Με το δεύτερο σκέλος, το Συμβούλιο προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι ερμήνευσε

εσφαλμένως την προϋπόθεση περί *ατομικού* επηρεασμού, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, χωρίς να εξηγήσει ούτε να αποδείξει γιατί οι τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγοί είχαν ιδιότητες που τους διέκριναν από άλλους Αμερικανούς παραγωγούς βιοαιθανόλης.

54. Όπως έχω ήδη επισημάνει, φρονώ ότι το πρώτο σκέλος που προβάλλεται από το Συμβούλιο πρέπει να γίνει δεκτό, πράγμα το οποίο, λαμβανομένου υπόψη του σωρευτικού χαρακτήρα των δύο προϋποθέσεων του παραδεκτού που προβλέπονται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, καθιστά περιττή την εξέταση του δεύτερου σκέλους.

1. Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο σχετικά με το συμπέρασμα ότι ο επίμαχος κανονισμός αφορά άμεσα τους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγούς οι οποίοι εκπροσωπούνται από την GE και την RFA

55. Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη την κατά το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ προϋπόθεση περί άμεσου επηρεασμού, όπως αυτή έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο, διαπιστώνοντας όχι μόνον ότι ο επίμαχος κανονισμός παρήγε άμεσα αποτελέσματα επί της νομικής καταστάσεως των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα παραγωγών, οι οποίοι εκπροσωπούνται από την GE και την RFA, αλλά και αναδεικνύοντας, επιπλέον, ένα έμμεσο αποτέλεσμα επί της οικονομικής καταστάσεως των επιχειρηματιών αυτών οι οποίοι δεν εξαγουν τα προϊόντα τους στην αγορά της Ένωσης. Πάντως, κατά τα θεσμικά αυτά όργανα, το Δικαστήριο έχει ήδη απορρίψει, ιδίως με την απόφαση της 28ης Απριλίου 2015, T & L Sugars και Sidul Açúcares κατά Επιτροπής (C-456/13 P, EU:C:2015:284), την άποψη ότι, προκειμένου να πληρούται η προϋπόθεση περί άμεσου επηρεασμού, αρκεί να αποδειχθεί ότι το επίμαχο μέτρο έχει αμιγώς οικονομικές συνέπειες ή επιφέρει ανταγωνιστικό μειονέκτημα. Εν προκειμένω, η πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο απορρέει όλως ιδιαιτέρως από τις σκέψεις 110, 111, 114, 116 και 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Η Επιτροπή προσθέτει ότι, κατά την εφαρμογή της νομολογίας σχετικά με την προϋπόθεση περί άμεσου επηρεασμού, το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 93 έως 104 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε εσφαλμένως ότι, προκειμένου να διαπιστωθεί τέτοιος επηρεασμός, αρκούσε οι τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγοί να έχουν παρασκευάσει ένα προϊόν το οποίο, σε περίπτωση εξαγωγής από τρίτον στην Ένωση, υπόκειται σε δασμό αντιντάμπινγκ. Μια τέτοια αντίληψη συγχέει το άμεσο με το έμμεσο και αυτό που έχει νομικό χαρακτήρα με αυτό που έχει οικονομικό χαρακτήρα. Κατά την άποψη της Επιτροπής, η προσπάθεια της GE και της RFA, με τα υπομνήματά τους ενώπιον του Δικαστηρίου, να δημιουργήσουν σύγχυση ως προς το πραγματικό περιεχόμενο της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ουδόλως μεταβάλλει την ανάλυση αυτή.

56. Η GE και η RFA αντιτάσσουν, πρώτον, ότι το Συμβούλιο καλεί το Δικαστήριο να επανεκτιμήσει τις πραγματικές διαπιστώσεις στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο, πράγμα το οποίο δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του αναιρετικού δικαστή. Επομένως, οι αιτιάσεις αυτές, που αφορούν τις πραγματικές εκτιμήσεις στις οποίες το Γενικό Δικαστήριο προέβη στις σκέψεις 103 και 114 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, είναι απαράδεκτες. Δεύτερον, η GE και η RFA θεωρούν ότι το γεγονός ότι μεγάλες ποσότητες βιοαιθανόλης που έχουν παραγάγει οι τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγοί έχουν εξαχθεί στην Ένωση και ότι αυτοί έχουν χαρακτηριστεί στον επίμαχο κανονισμό ως παραγωγοί/εξαγωγείς αρκούσε προκειμένου το Γενικό Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι ο εν λόγω κανονισμός αφορά άμεσα τους επιχειρηματίες αυτούς. Το Γενικό Δικαστήριο ορθώς διαπίστωσε ότι οι τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγοί είναι Αμερικανοί παραγωγοί βιοαιθανόλης οι οποίοι εξήγαν την παραγωγή τους στην Ένωση και ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ, δεδομένου ότι επιβάρυναν την παραγωγή αυτή, επηρέασαν τη νομική θέση των εταιριών αυτών. Ούτως ή άλλως, στο μέτρο που οι περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγοί γνώριζαν ότι οι πωλήσεις τους προορίζονταν για εξαγωγή προς την Ένωση και, ως εκ τούτου, είχαν τιμή εξαγωγής, η έλλειψη άμεσης πωλήσεως δεν ασκεί επιρροή. Κατά την GE και την RFA, ο επηρεασμός θα ήταν εξίσου

άμεσος στην περίπτωση ενός δυνητικού εξαγωγέα του συγκεκριμένου προϊόντος στην Ένωση. Άλλωστε, η νομολογία του Δικαστηρίου η οποία παρατίθεται από τα θεσμικά όργανα προς στήριξη της απόψεώς τους δεν ασκεί επιρροή, καθόσον δεν αφορά το κριτήριο του άμεσου επηρεασμού ή αφορά μη συγκρίσιμες πραγματικές καταστάσεις.

2. Εκτίμηση

57. Όπως ορθώς υπενθύμισε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασεως, η οποία άλλωστε δεν αμφισβητείται εν προκειμένω, η έννοια του άμεσου επηρεασμού που προβλέπεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ απαιτεί να συντρέχουν σωρευτικώς δύο κριτήρια. Αφενός, η επίμαχη πράξη πρέπει να έχει άμεσα αποτελέσματα επί της νομικής καταστάσεως του προσώπου που επιδιώκει την ακύρωσή της. Αφετέρου, η πράξη αυτή δεν πρέπει να καταλείπει καμία εξουσία εκτιμήσεως στους αποδέκτες του μέτρου αυτού που είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή του, δεδομένου ότι πρέπει να έχει αμιγώς αυτόματο χαρακτήρα και να απορρέει μόνον από ρύθμιση του δικαίου της Ένωσης χωρίς την εφαρμογή άλλων παρεμβαλλόμενων κανόνων¹¹.

58. Εν προκειμένω, μόνον η εφαρμογή του πρώτου κριτηρίου, ήτοι τα άμεσα αποτελέσματα του επίμαχου κανονισμού επί της νομικής καταστάσεως των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα παραγωγών, αποτελεί αντικείμενο των επικρίσεων του Συμβουλίου και της Επιτροπής κατά της αναιρεσιβαλλομένης απόφασεως.

59. Συναφώς, πρέπει ευθύς εξαρχής να απορριφθούν οι ισχυρισμοί της GE και της RFA ότι το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναίρεσεως που προβάλλεται από το Συμβούλιο σκοπεί να θέσει προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τις πραγματικές διαπιστώσεις και εκτιμήσεις στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο.

60. Πράγματι, όπως θα αναλύσω λεπτομερέστερα, φρονώ ότι το Συμβούλιο ερμηνεύει ορθότατα τις πραγματικής φύσεως προκειμένες επί των οποίων το Γενικό Δικαστήριο στήριξε το νομικό του συμπέρασμα ότι ο επίμαχος κανονισμός αφορά άμεσα τους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγούς, συμπέρασμα το οποίο αμφισβητείται από τα θεσμικά όργανα. Αντιθέτως, η GE και η RFA είναι εκείνοι που, σε διάφορες περιπτώσεις με τα δικόγραφά τους, επιδιώκουν να παραμορφώσουν τις πραγματικές διαπιστώσεις και εκτιμήσεις στις οποίες το Γενικό Δικαστήριο προέβη στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

61. Διευκρινίζω συναφώς τα εξής.

62. Οι διάδικοι της δίκης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίουπραγματεύτηκαν διά μακρών το ζήτημα αν οι τέσσερις παραγωγοί που περιελήφθησαν στο δείγμα κατά τη διάρκεια της έρευνας εξήγαν την παραγωγή τους βιοαιθανόλης στην Ένωση ή αν, αντιθέτως, οι εξαγωγές αυτές πραγματοποιούνταν από τους ανεξάρτητους εμπόρους/παρασκευαστές μειγμάτων.

63. Όπως υπενθύμισε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 94 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασεως, ο επίμαχος κανονισμός διευκρίνιζε ότι, επειδή ουδείς από τους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγούς εξήγαγε ο ίδιος βιοαιθανόλη στην αγορά της Ένωσης, οι πωλήσεις αυτές πραγματοποιήθηκαν στην (αμερικανική) εγχώρια αγορά προς ανεξάρτητους εμπόρους/παρασκευαστές μειγμάτων οι οποίοι στη συνέχεια αναμείγνυαν τη βιοαιθανόλη με βενζίνη προκειμένου να μεταπωλήσουν το μείγμα στην εγχώρια αγορά και να το εξαγάγουν ιδίως στην Ένωση.

¹¹ Βλ., συναφώς, μεταξύ άλλων, απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, Deutsche Post και Γερμανία κατά Επιτροπής (C-463/10 P και C-475/10 P, EU:C:2011:656, σκέψη 66), και διάταξη της 10ης Μαρτίου 2016, SolarWorld κατά Επιτροπής (C-142/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:163, σκέψη 22 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

64. Σε συνέχεια των διαφόρων διαπιστώσεων στις οποίες το Γενικό Δικαστήριο προέβη στις σκέψεις 95 έως 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίες δεν αμφισβητούνται με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε, στη σκέψη 103 της εν λόγω αποφάσεως, ότι «αποδείχθηκε επαρκώς ότι οι πολύ μεγάλες ποσότητες βιοαιθανόλης τις οποίες αγόρασαν κατά την περίοδο της έρευνας οι οκτώ ερωτηθέντες έμποροι/παρασκευαστές μειγμάτων από τους [τέσσερις] περιληφθέντες στο δείγμα Αμερικανούς παραγωγούς βιοαιθανόλης εξήχθησαν κατά το μεγαλύτερο μέρος τους στην Ένωση. [...]».

65. Χρησιμοποιώντας μια απρόσωπη και έμμεση διατύπωση, που άλλωστε ήδη είχε χρησιμοποιηθεί στη σκέψη 97 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως («[...] σημαντική ποσότητα βιοαιθανόλης προερχόμενη από τους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγούς είχε εξαχθεί υπό κανονικές συνθήκες προς την Ένωση κατά την περίοδο της έρευνας»), το Γενικό Δικαστήριο δεν έκρινε, έστω εμμέσως, και αντιθέτως προς αυτό που η GE και η RFA υποστηρίζουν ενώπιον του Δικαστηρίου, ότι οι εταιρίες αυτές εξήγαν οι ίδιες την παραγωγή τους στην Ένωση.

66. Πράγματι, από τη σκέψη 103 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει κατά λογική αναγκαιότητα ότι το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε ότι η παραχθείσα από τους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγούς βιοαιθανόλη είχε «αγοραστεί» από τους περιληφθέντες στην έρευνα ανεξάρτητους εμπόρους/παρασκευαστές μειγμάτων πριν εξαχθεί, από τους τελευταίους, κατά μεγάλο μέρος της στην Ένωση. Επομένως, όπως επισημαίνει η Επιτροπή, το Γενικό Δικαστήριο απλώς διαπίστωσε ότι η βιοαιθανόλη παραγωγής των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα παραγωγών είχε διοχετευθεί εμμέσως στην αγορά της Ένωσης, δηλαδή, μέσω των ανεξάρτητων εμπόρων/παρασκευαστών μειγμάτων, αφότου οι τελευταίοι την είχαν αναμείξει με βενζίνη.

67. Κανένα χωρίο της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν υποδηλώνει ότι το Γενικό Δικαστήριο αναγνώρισε στους Αμερικανούς παραγωγούς βιοαιθανόλης την ιδιότητα του εξαγωγέα. Η μη αναγνώριση μιας τέτοιας ιδιότητας προκύπτει ρητώς από τη σκέψη 110 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στην οποία το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι παραγωγός μπορεί «να επηρεάζεται ουσιωδώς» από την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ επί εισαγομένων στην Ένωση προϊόντων «ακόμη και αν δεν είναι ο εξαγωγέας των εν λόγω προϊόντων». Επιβεβαιώθηκε επίσης στη σκέψη 111 της εν λόγω αποφάσεως, κατά την οποία οι τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγοί «παρήγαγαν την καθαρή βιοαιθανόλη κατά την περίοδο της έρευνας και τα προϊόντα τους ήταν ακριβώς εκείνα τα οποία οι παραγωγοί/παρασκευαστές μειγμάτων αναμείγνυαν με βενζίνη και εξήγαγαν στην Ένωση».

68. Επομένως, αντιθέτως προς αυτό που προβάλλουν η GE και η RFA, το Συμβούλιο, όπως και η Επιτροπή, ουδόλως ζητεί από το Δικαστήριο να επανεκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά. Τα θεσμικά αυτά όργανα προβαίνουν, αντιθέτως, σε πιστή ανάγνωση των σχετικών σκέψεων της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

69. Οι αιτιάσεις του Συμβουλίου, ακριβώς όπως αυτές τις Επιτροπής, περιορίζονται στην αμφισβήτηση του νομικού συμπεράσματος στο οποίο κατέληξε το Γενικό Δικαστήριο, σύμφωνα με το οποίο, κατ' ουσίαν, η επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ που προβλέπει ο επίμαχος κανονισμός είχε άμεσα αποτελέσματα επί της *νομικής καταστάσεως* των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα παραγωγών λόγω της ιδιότητάς τους ως Αμερικανών παραγωγών βιοαιθανόλης, των οποίων ένα μέρος της παραγωγής εξήχθη στην Ένωση.

70. Πάντως, εκτιμώ ότι οι αιτιάσεις αυτές είναι βάσιμες καθόσον η αιτιολογία που παρέθεσε το Γενικό Δικαστήριο προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο επίμαχος κανονισμός είχε άμεσα αποτελέσματα επί της *νομικής καταστάσεως* των τεσσάρων αυτών επιχειρηματιών είναι, κατά την άποψή μου, ανεπαρκής και εσφαλμένη.

71. Υπενθυμίζω, κατ' αρχάς, ότι το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 104 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, συνήγαγε από τις εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 97 έως 103 της εν λόγω αποφάσεως ότι οι τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγοί επηρεάζονταν άμεσα, κατά την έννοια ιδίως της παρατιθέμενης στη σκέψη 67 της εν λόγω αποφάσεως νομολογίας, ενώ, στις σκέψεις 106 έως 117 της ίδιας αποφάσεως, απέρριψε μία προς μία τις αντιρρήσεις που το Συμβούλιο και η Επιτροπή είχαν αντιτάξει όσον αφορά το συμπέρασμα αυτό.

72. Οι σκέψεις 97 έως 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως περιορίζονται σε εκτιμήσεις σχετικά με τον προορισμό, τον όγκο και τα χαρακτηριστικά της παραγωγής βιοαιθανόλης των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών. Όπως ήδη αναφέρθηκε, στη σκέψη 103 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε από τις εκτιμήσεις αυτές ότι αποδείχθηκε επαρκώς ότι οι πολύ μεγάλες ποσότητες βιοαιθανόλης τις οποίες οι ανεξάρτητοι έμποροι/παρασκευαστές μειγμάτων αγόρασαν από τους περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγούς βιοαιθανόλης εξήχθησαν κατά μεγάλο μέρος στην Ένωση.

73. Μολονότι τέτοιες εκτιμήσεις οικονομικής φύσεως δεν είναι ανακριβείς και ούτως ή άλλως δεν αμφισβητήθηκαν από το Συμβούλιο, παρά ταύτα είναι ανεπαρκείς για να αποδείξουν, όπως έκρινε, κατ' ουσίαν, το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 104 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον επίμαχο κανονισμό επηρέασαν *άμεσα τη νομική κατάσταση* των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα παραγωγών.

74. Συγκεκριμένα, η διαπίστωση ότι, πριν επιβληθούν οι δασμοί αντιντάμπινγκ, η παραγωγή βιοαιθανόλης των περιληφθέντων στο δείγμα παραγωγών βρέθηκε στην αγορά της Ένωσης μέσω των ανεξάρτητων εμπορών/παρασκευαστών μειγμάτων, αφότου είχε αναμιχθεί με βενζίνη, δεν σημαίνει ότι ήδη αποδείχθηκε ότι η νομική κατάσταση των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα παραγωγών τροποποιήθηκε με την επιβολή των δασμών αυτών.

75. Μια τέτοια εκτίμηση υποδηλώνει ότι κάθε παραγωγός τρίτης χώρας του οποίου τα προϊόντα βρίσκονται στην αγορά της Ένωσης επηρεάζεται άμεσα, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως αυτό έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο, από την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ οι οποίοι αφορούν τα εν λόγω προϊόντα.

76. Πάντως, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, οι κανονισμοί που επιβάλλουν δασμό αντιντάμπινγκ έχουν, από τη φύση τους και από την έκταση εφαρμογής τους, κανονιστικό χαρακτήρα, καθόσον εφαρμόζονται γενικά στους επιχειρηματίες, και επομένως μόνο λόγω ορισμένων ειδικών περιστάσεων οι διατάξεις των κανονισμών αυτών μπορούν να αφορούν άμεσα (και ατομικά) εκείνους εκ των *παραγωγών και εξαγωγέων* του συγκεκριμένου προϊόντος στους οποίους *καταλογίζονται οι πρακτικές ντάμπινγκ βάσει δεδομένων σχετικών με την εμπορική δραστηριότητά τους*¹².

77. Το γεγονός και μόνον ότι ένα προϊόν βρίσκεται στην αγορά της Ένωσης, έστω και σε σημαντικό όγκο, δεν αρκεί για να θεωρηθεί ότι, άπαξ το προϊόν αυτό πληγεί με την επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ, ο παραγωγός του επηρεάζεται άμεσα όσον αφορά τη νομική του κατάσταση από τον εν λόγω δασμό.

78. Αν ίσχυε τούτο, ο κανονιστικός χαρακτήρας των κανονισμών αντιντάμπινγκ θα στερούνταν κάθε ερείσματος. Με άλλα λόγια, κάθε παραγωγός προϊόντος το οποίο αποτελεί αντικείμενο δασμού αντιντάμπινγκ θα θεωρούνταν αυτομάτως, εξ ορισμού, λόγω της αντικειμενικής ιδιότητάς του ως παραγωγού του εν λόγω προϊόντος, ως άμεσα επηρεαζόμενος από τον κανονισμό που επέβαλε τον δασμό αυτόν.

¹² Βλ., συναφώς, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 14ης Μαρτίου 1990, Gestetner Holdings κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (C-156/87, EU:C:1990:116, σκέψη 17), και της 16ης Απριλίου 2015, TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, σκέψη 19 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

79. Το γεγονός ότι ο παραγωγός αυτός μετέσχε στην έρευνα ως περιληφθείς στο δείγμα το οποίο χρησιμοποιήθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση του επίμαχου κανονισμού δεν μεταβάλλει την εκτίμηση αυτή. Συγκεκριμένα, η υπαγωγή μιας επιχειρήσεως σε αντιπροσωπευτικό δείγμα, στο πλαίσιο έρευνας διενεργούμενης από την Επιτροπή, μπορεί το πολύ να αποτελέσει ένδειξη ατομικού επηρεασμού του επιχειρηματία¹³. Αυτό δεν σημαίνει ότι η νομική κατάσταση του παραγωγού αυτού επηρεάζεται άμεσα από την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ κατά το πέρας της έρευνας αυτής.

80. Το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε πρόωρα το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 104 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως μου φαίνεται ακόμη περισσότερο επικριτέο καθόσον, ταυτόχρονα, το Γενικό Δικαστήριο ουδέποτε αμφισβήτησε, αφενός, τη διαπίστωση που έγινε στον επίμαχο κανονισμό, και υπομνήσθηκε στη σκέψη 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι συγκεκριμένοι παραγωγοί πραγματοποιούσαν τις πωλήσεις τους στην (αμερικανική) εγχώρια αγορά προς ανεξάρτητους εμπόρους/παρασκευαστές μειγμάτων με σκοπό τη μεταπώληση, από τους τελευταίους, τόσο στην αμερικανική εγχώρια αγορά όσο και στην αμερικανική εξαγωγική αγορά και, αφετέρου, τη διαπίστωση, η οποία επίσης υπομνήσθηκε στη σκέψη 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν ήταν δυνατόν να συγκριθούν οι κανονικές αξίες με τις αντίστοιχες τιμές κατά την εξαγωγή, διαπιστώσεις που ενισχύουν τη θέση των θεσμικών οργάνων ότι οι περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγοί πωλούσαν την παραγωγή τους στην αμερικανική εγχώρια αγορά στους εν λόγω εμπόρους/παρασκευαστές μειγμάτων και δεν ασκούσαν καμία επιρροή όσον αφορά τον προορισμό και την τιμολόγηση των εξαγωγικών πωλήσεων.

81. Οι εκτιμήσεις που διατυπώνονται στις σκέψεις 107 έως 110 και 114 έως 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υπό τη μορφή απορρίψεως των επιχειρημάτων του Συμβουλίου και της Επιτροπής, δεν είναι πειστικές.

82. Πρώτον, οι εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου που εκτίθενται στις σκέψεις 107 έως 110 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, κατ' ουσίαν, ο άμεσος επηρεασμός επιχειρηματία δυνάμει κανονισμού ο οποίος επιβάλλει δασμούς αντιντάμπινγκ δεν εξαρτάται από το αν ο επιχειρηματίας αυτός είναι παραγωγός ή εξαγωγέας, καθόσον ένας παραγωγός, ο οποίος δεν έχει την ιδιότητα του εξαγωγέα των εξαγόμενων προϊόντων τα οποία πλήττονται με δασμό αντιντάμπινγκ, μπορεί να «επηρεάζεται ουσιωδώς» από την επιβολή τέτοιου δασμού επί του οικείου προϊόντος, δεν δίνουν εντέλει απάντηση στο ζήτημα του άμεσου επηρεασμού της νομικής καταστάσεως των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα παραγωγών από την επιβολή των δασμών αντιντάμπινγκ με τον επίμαχο κανονισμό.

83. Ασφαλώς, δέχομαι ότι απλώς και μόνον η ιδιότητα ενός επιχειρηματία ως παραγωγού δεν αρκεί για να αποκλειστεί *ipso jure* ότι πληρούται η προϋπόθεση που αφορά τον άμεσο επηρεασμό του επιχειρηματία αυτού, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

84. Ωστόσο, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εξηγήσει γιατί η νομική κατάσταση παραγωγού τρίτης χώρας ο οποίος πωλεί τα προϊόντα του μόνο στην εσωτερική αγορά της εν λόγω χώρας σε άλλους επιχειρηματίες οι οποίοι μεταπωλούν οι ίδιοι το προϊόν, μετά την προσθήκη άλλης ουσίας, στην εγχώρια αυτή αγορά καθώς και σε εξαγωγικές αγορές μπορεί να μεταβληθεί άμεσα από την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ επί του προϊόντος αυτού, οι οποίοι εφαρμόζονται στην αγορά της Ένωσης. Συναφώς, το γεγονός ότι στη σκέψη 110 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο χρησιμοποίησε την έκφραση «επηρεάζεται ουσιωδώς», η οποία σχετίζεται με την προϋπόθεση περί ατομικού επηρεασμού, και όχι με εκείνη του άμεσου επηρεασμού, δείχνει όχι μόνο μια προσέγγιση ορολογικής φύσεως, αλλά σαφώς πιο ουσιαστικά την έλλειψη πραγματικής εξετάσεως τόσο του αντικτύπου που η επιβολή των δασμών αντιντάμπινγκ είχε στη νομική κατάσταση των

¹³ Βλ., συναφώς, απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2002, BSC Footwear Supplies κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-598/97, EU:T:2002:52, σκέψη 61), και διάταξη της 7ης Μαρτίου 2014, FESI κατά Συμβουλίου (T-134/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:143, σκέψη 58).

περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών βιοαιθανόλης, πράγμα που αφορά την προϋπόθεση περί άμεσου επηρεασμού που προβλέπεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όσο και του επιχειρήματος των θεσμικών οργάνων ότι ο επίμαχος κανονισμός είχε μόνον έμμεσο αποτέλεσμα, οικονομικής φύσεως, επί της καταστάσεως των παραγωγών αυτών.

85. Δεύτερον, όμοιες εκτιμήσεις ισχύουν για τις κρίσεις του Γενικού Δικαστηρίου που εκτίθενται στις σκέψεις 114 έως 116 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

86. Κατά πρώτον, στη σκέψη 114 της αποφάσεως αυτής, η οποία αξίζει να παρατεθεί στο σύνολό της, το Γενικό Δικαστήριο διευκρινίζει ότι, «[...] ακόμη και αν υποθεθεί ότι οι έμποροι/παρασκευαστές μειγμάτων επιβαρύνονται με τον δασμό αντιντάμπινγκ και ότι επιβεβαιώνεται ότι η εμπορική αλυσίδα της βιοαιθανόλης διακόπτεται κατά τρόπο ώστε να μην είναι δυνατή η μετακύλιση του δασμού αντιντάμπινγκ στους παραγωγούς, υπενθυμίζεται παρά ταύτα ότι η επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ μεταβάλλει τις νομικές προϋποθέσεις υπό τις οποίες η εμπορία της βιοαιθανόλης παραγωγής των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα παραγωγών θα πραγματοποιηθεί στην αγορά της Ένωσης. Επομένως, η νομική θέση των επίμαχων παραγωγών στην αγορά της Ένωσης θα επηρεασθεί, σε κάθε περίπτωση, άμεσα και ουσιαστικά». Άλλωστε, στη σκέψη 115 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε επίσης το επιχείρημα που η Επιτροπή είχε προβάλει σχετικά με το μόνον έμμεσο αποτέλεσμα της επιβολής δασμών αντιντάμπινγκ επί της καταστάσεως των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα παραγωγών, επισημαίνοντας ότι εσφαλμένως η Επιτροπή «αντιτάσσεται στο γεγονός ότι επιχείρηση της εμπορικής αλυσίδας διάφορη από [τον] τελευταίο εξαγωγέα, ο οποίος διαπιστώνεται ότι επιδίδεται σε πρακτικές ντάμπινγκ, μπορεί να αμφισβητήσει δασμό αντιντάμπινγκ [...]».

87. Οι εν λόγω σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως φρονώ ότι περιλαμβάνουν δύο νομικά σφάλματα.

88. Αφενός, το Γενικό Δικαστήριο παραλείπει να εξηγήσει πώς ένας παραγωγός τρίτης χώρας, όπως κάθε ένας από τους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγούς, ο οποίος πωλεί το προϊόν του μόνο στην *εγχώρια αγορά* της εν λόγω χώρας προς ανεξάρτητους επιχειρηματίες, οι οποίοι διαπιστώθηκε ότι ασκούν πρακτικές ντάμπινγκ, μπορεί να επηρεαστεί άμεσα όσον αφορά τη νομική του θέση από την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ οι οποίοι πλήττουν το εξαγόμενο από τους ανεξάρτητους αυτούς επιχειρηματίες προϊόν, και μάλιστα όταν οι τελευταίοι δεν μπορούν να μετακυλίσουν τους δασμούς αντιντάμπινγκ στον παραγωγό αυτόν.

89. Με άλλα λόγια, αν, στην περίπτωση την οποία το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε στις σκέψεις 114 και 115 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι ανεξάρτητοι έμποροι/παρασκευαστές μειγμάτων ασκούν πρακτικές ντάμπινγκ και επιβαρύνονται με το σύνολο των δασμών αντιντάμπινγκ που επιβάλλονται με τον επίμαχο κανονισμό στην αγορά της Ένωσης, δύσκολα μπορώ να αντιληφθώ με ποιον τρόπο μπορεί να επηρεαστεί άμεσα από την καταβολή των δασμών αυτών η νομική κατάσταση των παραγωγών του επίμαχου προϊόντος, οι οποίοι πωλούν το προϊόν αυτό αποκλειστικά στην αμερικανική εγχώρια αγορά.

90. Σε μια τέτοια περίπτωση, ασφαλώς είναι δυνατόν, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, η επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ να έχει αντίκτυπο στον όγκο των πωλήσεων που πραγματοποιούν οι παραγωγοί βιοαιθανόλης στην αμερικανική εγχώρια αγορά προς ανεξάρτητους εμπόρους/παρασκευαστές μειγμάτων· συγκεκριμένα, οι τελευταίοι ενδέχεται να μειώσουν τις αγορές τους που προορίζονται για εξαγωγή στην Ένωση, χωρίς να είναι σε θέση να αντισταθμίσουν τη μείωση αυτή με την αύξηση του εφοδιασμού τους με προορισμό την αμερικανική εγχώρια αγορά ή εξαγωγικές αγορές, εκτός της αγοράς της Ένωσης. Ωστόσο, οι συνέπειες αυτές είναι οικονομικής φύσεως και, ως εκ τούτου, κατά την άποψή μου, δεν επαρκούν για να αποδειχθεί ότι η επιβολή των

δασμών αντνιτάμπινγκ μεταβάλλει άμεσα τη νομική κατάσταση των συγκεκριμένων παραγωγών στην αγορά της Ένωσης. Στην πραγματικότητα, στην περίπτωση αυτή, και αντιθέτως προς αυτό που επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 76, δεύτερη περίοδος, της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι Αμερικανοί παραγωγοί βιοαιθανόλης δεν έχουν «νομική θέση» στην αγορά της Ένωσης.

91. Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο φαίνεται, τουλάχιστον σιωπηρώς, να αποδίδει σημασία στο γεγονός ότι οι συγκεκριμένοι παραγωγοί έλαβαν μέρος στην έρευνα που διεξήχθη από την Επιτροπή. Πάντως, όπως ήδη επισήμανα στο σημείο 84 των παρουσών προτάσεων, μια τέτοια συμμετοχή μπορεί, το πολύ, να ασκήσει επιρροή στο πλαίσιο της εξακριβώσεως της συνδρομής της προϋποθέσεως περί ατομικού επηρεασμού ενός επιχειρηματία, αλλά όχι κατά την εξέταση της προϋποθέσεως περί άμεσου επηρεασμού, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

92. Κατά δεύτερον, ούτε οι εκτιμήσεις στις οποίες το Γενικό Δικαστήριο προέβη στη σκέψη 116 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως οδηγούν στην απόρριψη των προαναφερθέντων και στη διαπίστωση ότι ορθώς το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε ότι ο επίμαχος κανονισμός αφορά άμεσα τους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγούς.

93. Αφενός, κατά την άποψή μου, είναι εσφαλμένη η κρίση ότι «η διάρθρωση των συμβατικών ρυθμίσεων μεταξύ των επιχειρήσεων στο πλαίσιο της εμπορικής αλυσίδας της βιοαιθανόλης δεν ασκεί καμία επιρροή στο αν ο [επίμαχος] κανονισμός αφορά άμεσα τον παραγωγό βιοαιθανόλης» και ότι η υποστήριξη του αντιθέτου «θα είχε ως συνέπεια να θεωρηθεί ότι μόνον τον παραγωγό που πωλεί απευθείας το προϊόν του στον εισαγωγέα εντός της Ένωσης μπορεί να αφορά άμεσα ο κανονισμός που επιβάλλει δασμό αντνιτάμπινγκ επί της παραγωγής του, όπερ ουδόλως προκύπτει από τον βασικό κανονισμό».

94. Συγκεκριμένα, η νομολογία του Δικαστηρίου, η οποία άλλωστε ορθώς παρατίθεται από το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 70 και 71 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αποδεικνύει ότι οι καταστάσεις στις οποίες το Δικαστήριο έκρινε παραδεκτές προσφυγές ασκηθείσες από επιχειρήσεις κατά κανονισμών που επέβαλαν δασμούς αντνιτάμπινγκ βασιζόνταν, μεταξύ άλλων, στη συνεκτίμηση των ιδιαιτεροτήτων των εμπορικών σχέσεων με άλλους επιχειρηματίες, ιδίως για την κατασκευή της τιμής εξαγωγής στην Ένωση.

95. Επομένως, δεν αντιλαμβάνομαι για ποιον λόγο οι ιδιαιτερότητες της διαρθρώσεως των συμβατικών ρυθμίσεων μεταξύ των Αμερικανών παραγωγών βιοαιθανόλης και των ανεξάρτητων εμπόρων/παρασκευαστών μειγμάτων θα πρέπει να εξαιρεθούν από τη λογική αυτή, και μάλιστα όταν η συνεκτίμηση αυτή θα οδηγούσε στην άρνηση του άμεσου επηρεασμού των εν λόγω παραγωγών.

96. Άλλωστε, δεν μπορώ να δεχθώ τον ισχυρισμό ότι το συμπέρασμα αυτό θα ισοδυναμούσε με αποδοχή του άμεσου επηρεασμού ενός παραγωγού μόνον αν ο τελευταίος πωλεί απευθείας την παραγωγή του στην αγορά της Ένωσης. Άλλες περιπτώσεις είναι πράγματι νοητές, ανάλογα ακριβώς με τις εμπορικές συνθήκες, όπως η πώληση σε διαμεσολαβητές/εξαγωγείς οι οποίοι συνδέονται με τον εν λόγω παραγωγό. Ούτως ή άλλως, το γεγονός ότι, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο, ο βασικός κανονισμός σιωπά ως προς το ζήτημα αυτό είναι άνευ σημασίας, καθόσον οι προϋποθέσεις του παραδεκτού προσφυγής ακυρώσεως, όπως η προκειμένη, διέπονται από το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

97. Αφετέρου, σε αντίθεση με αυτό που κρίθηκε από το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 116, τελευταία περίοδος, της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η προσέγγιση των θεσμικών οργάνων, με την οποία συμφωνώ, δεν «συνεπάγεται περιορισμό της νομικής προστασίας των παραγωγών προϊόντων που επιβαρύνονται με δασμούς αντνιτάμπινγκ αναλόγως μόνον της εμπορικής διαρθρώσεως των εξαγωγών».

98. Η προσέγγιση αυτή βασίζεται, όπως έχω ήδη αναφέρει, στην εξέταση των προϋποθέσεων σχετικά με τον άμεσο επηρεασμό των παραγωγών αυτών, οι οποίες διέπονται από το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

99. Άλλωστε, αν, όπως προτείνω, διαπιστωθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο αναγνωρίζοντας άμεσο επηρεασμό των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα παραγωγών από τον επίμαχο κανονισμό, τούτο δεν θα σημαίνει ότι οι παραγωγοί αυτοί στερούνται νομικής προστασίας.

100. Πράγματι, επιχειρηματίας, για τον οποίο διαπιστώνεται, χωρίς καμία αμφιβολία, ότι δεν επηρεάζεται άμεσα και ατομικά από κανονισμό ο οποίος επιβάλλει δασμούς αντιντάμπινγκ, δεν μπορεί να εμποδίζεται, συμπεριλαμβανομένης, κατά την άποψή μου, της περιπτώσεως εκούσιας παρεμβάσεως, να προβάλει το ανίσχυρο ενός τέτοιου κανονισμού ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους που έχει επιληφθεί διαφοράς σχετικής με δασμούς οι οποίοι πρέπει να καταβληθούν στις αρμόδιες τελωνειακές ή φορολογικές αρχές¹⁴.

101. Επομένως, κατά την άποψή μου, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο συνάγοντας ότι ο επίμαχος κανονισμός αφορά άμεσα τους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγούς.

102. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο να κάνει δεκτό το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως τον οποίο προέβαλε το Συμβούλιο και να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί το δεύτερο σκέλος του ίδιου λόγου αναιρέσεως. Στο σημείο 251 των παρουσών προτάσεων θα εξετάσω τις συνέπειες που όσον αφορά τη διαφορά ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου πρέπει να συναχθούν από την αναίρεση αυτή.

103. Οφείλω ωστόσο να διευκρινίσω ότι η προτεινόμενη αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι μόνον μερική. Συγκεκριμένα, αφορά μόνο τα παραδεκτό της προσφυγής της GE και της RFA που ασκήθηκε πρωτοδίκως στο όνομα των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών βιοαιθανόλης και όχι της προσφυγής που ασκήθηκε στο όνομα των ενώσεων ή στο όνομα των μελών των ενώσεων αυτών πέραν των εν λόγω τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα παραγωγών.

104. Επομένως, στο στάδιο αυτό, πρέπει να εξεταστεί το βάσιμο των εκτιμήσεων του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με τις εν λόγω άλλες πτυχές του παραδεκτού της προσφυγής της GE και της RFA που αποτελούν το αντικείμενο της ανταναιρέσεως που ασκήθηκε από τις τελευταίες.

Γ. Επί της ανταναιρέσεως

105. Πριν εξεταστούν οι λόγοι προς στήριξη της ανταναιρέσεως που άσκησαν η GE και η RFA, πρέπει να αναλυθούν οι ενστάσεις που η Επιτροπή προβάλλει ως προς το παραδεκτό της ανταναιρέσεως.

¹⁴ Βλ., συναφώς, μεταξύ άλλων, απόφαση της 17ης Μαρτίου 2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, σκέψεις 23 έως 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Υπενθυμίζω ότι, σε αυτό το πλαίσιο, το Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να διαπιστώσει το ανίσχυρο πράξεως της Ένωσης και ότι δικαστήριο του οποίου οι αποφάσεις δεν υπόκεινται σε ένδικα μέσα του εσωτερικού δικαίου οφείλει να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως για την εκτίμηση του κύρους αν το εν λόγω δικαστήριο κρίνει ότι ένας ή περισσότεροι λόγοι ανισχύρου που προβλήθηκαν ενώπιόν του είναι βάσιμοι: βλ., συναφώς, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 10ης Ιανουαρίου 2006, IATA και ELFAA (C-344/04, EU:C:2006:10, σκέψεις 27 έως 32)· της 28ης Απριλίου 2015, T & L Sugars και Sidul Açucares κατά Επιτροπής (C-456/13 P, EU:C:2015:284, σκέψεις 44 έως 48), και της 13ης Μαρτίου 2018, European Union Copper Task Force κατά Επιτροπής (C-384/16 P, EU:C:2018:176, σκέψη 115).

1. Επί του παραδεκτού της ανταναιρέσεως

α) Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

106. Με το υπόμνημά της επί της ανταναιρέσεως και με το υπόμνημά της ανταπαντήσεως στο πλαίσιο της ανταναιρέσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει, πρώτον, ότι η αντανάιρεση είναι απαράδεκτη καθόσον ασκήθηκε από δικηγόρο εντολοδόχο της πληρεξούσιας δικηγόρου της GE και της RFA κατά παράβαση του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Κατά την Επιτροπή, μια τέτοια περαιτέρω εντολή δεν επιτρέπεται από το εν λόγω άρθρο του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου και, ούτως ή άλλως, δεν καλύπτεται από την εντολή που έχει δοθεί στη δικηγόρο P. Vander Schueren από την GE και την RFA για να τις εκπροσωπεί στο πλαίσιο της παρούσας διαφοράς.

107. Δεύτερον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η ασκηθείσα από την GE και την RFA αντανάιρεση είναι απαράδεκτη για τον λόγο ότι οι ενώσεις αυτές δεν είναι νομίμως εξουσιοδοτημένες, βάσει των αντίστοιχων καταστατικών τους, να εκπροσωπούν τα εμπορικά συμφέροντα των μελών τους.

108. Η GE και η RFA αμφισβητούν τα δύο αυτά επιχειρήματα.

β) Εκτίμηση

109. Ανεξάρτητα από το ζήτημα αν η Επιτροπή –η οποία, εν προκειμένω, δεν είναι ο διάδικος που άσκησε την κύρια αναίρεση ούτε το θεσμικό όργανο που εξέδωσε τον επίμαχο κανονισμό και η οποία, επομένως, δεν είναι, αντιθέτως προς το Συμβούλιο, «αναιρεσίβλητος» στο πλαίσιο της ανταναιρέσεως– νομιμοποιείται, σε αυτοτελή βάση, να προβάλλει ένσταση απαραδέκτου την οποία δεν προέβαλε το Συμβούλιο, οι αντιρρήσεις της ως προς το παραδεκτό της ανταναιρέσεως πρέπει, κατά την άποψή μου, να απορριφθούν.

110. Όσον αφορά το πρώτο επιχειρήμα, υπενθυμίζω ότι, κατά το άρθρο 119, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο έχει εφαρμογή επί της ανταναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 177, παράγραφος 2, του Κανονισμού αυτού, οι δικηγόροι υποχρεούνται να καταθέσουν στη Γραμματεία επίσημο έγγραφο ή εντολή του διαδίκου τον οποίο εκπροσωπούν. Ομοίως, το άρθρο 173, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου διευκρινίζει ότι το άρθρο 119, παράγραφος 2, του Κανονισμού αυτού εφαρμόζεται επίσης επί του υπομνήματος επί της αιτήσεως αναίρέσεως. Επιπλέον, από το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, για να τύχουν των προνομίων, ασυλιών και διευκολύνσεων που αναφέρει το άρθρο 43 του εν λόγω Κανονισμού, οι δικηγόροι πρέπει να αποδείξουν προηγουμένως την ιδιότητά τους με εντολή έχουσα δοθεί από τον διάδικο που εκπροσωπούν, όταν ο τελευταίος είναι νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου.

111. Επομένως, δικηγόρος, προκειμένου να εκπροσωπήσει νομίμως διάδικο ενώπιον του Δικαστηρίου, συμπεριλαμβανομένης της εκπροσωπήσεως στο πλαίσιο κύριας αναίρέσεως και ανταναιρέσεως, πρέπει να διαθέτει επίσημο έγγραφο ή εντολή από τον διάδικο αυτόν

112. Χωρίς να τίθεται υπό αμφισβήτηση το κύρος της εντολής που η GE και η RFA έδωσαν στη δικηγόρο P. Vander Schueren προκειμένου να εκπροσωπήσει τις ενώσεις αυτές στο πλαίσιο της παρούσας διαφοράς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η δικηγόρος αυτή έδωσε στη δικηγόρο M. Περιστεράκη περαιτέρω εντολή για την εκπροσώπηση των δύο αυτών διαδίκων.

113. Ωστόσο, το επιχείρημα αυτό βασίζεται σε εσφαλμένη ανάγνωση των εγγράφων που κατατέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου. Πράγματι, μολονότι είναι αληθές ότι η δικηγόρος Μ. Περιστεράκη κατέθεσε, με ηλεκτρονικά μέσα, το εισαγωγικό δικόγραφο της ανταναιρέσεως, χρησιμοποιώντας λογαριασμό που της έδωσε πρόσβαση στην εφαρμογή πληροφορικής «e-Curia»¹⁵, εντούτοις η δικηγόρος Ρ. Vander Schueren υπέγραψε το πρωτότυπο της αιτήσεως ανταναιρέσεως, όπως άλλωστε και το υπόμνημα επί της κύριας αναιρέσεως. Επομένως, η δικηγόρος αυτή δεν μεταβίβασε την εντολή που της είχε δοθεί από την GE και την RFA προκειμένου να εκπροσωπήσει τις ενώσεις αυτές ενώπιον του Δικαστηρίου.

114. Όσο για το δεύτερο επιχείρημα που προέβαλε η Επιτροπή, κατά την άποψή μου ούτε αυτό μπορεί να ευδοκιμήσει, καθόσον, το πολύ, θα μπορούσε να επιφέρει το απαράδεκτο του δεύτερου λόγου ανταναιρέσεως, αλλά όχι το απαράδεκτο της ανταναιρέσεως στο σύνολό της. Πράγματι, η αιτίαση της Επιτροπής είναι προδήλως αλυσιτελής όσον αφορά τον πρώτο λόγο ανταναιρέσεως ο οποίος αφορά τις εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με την ενεργητική νομιμοποίηση της GE και της RFA για την άσκηση προσφυγής *όχι εξ ονόματος των μελών τους αλλά ιδίω ονόματι*. Όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου του δεύτερου λόγου ανταναιρέσεως, αυτή ταυτίζεται με την ένσταση απαραδέκτου που προβάλλεται στο υπόμνημα της Επιτροπής επί της αιτήσεως αναιρέσεως, σχετικά με την έλλειψη αντιπροσωπευτικότητας και ενεργητικής νομιμοποίησης της GE και της RFA για την άσκηση προσφυγής στο όνομα των Αμερικανών παραγωγών βιοαιθανόλης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, την απόρριψη της οποίας προτείνω στα σημεία 50 και 51 των παρούσων προτάσεων. Δεδομένου ότι οι εκτιμήσεις αυτές ισχύουν επίσης όσον αφορά το παραδεκτό της ανταναιρέσεως που άσκησαν η GE και η RFA, μπορώ να παραπέμψω σε αυτές.

115. Συνεπώς, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου που η Επιτροπή προέβαλε ως προς την αντανάιρεση.

116. Επομένως, πρέπει να εξεταστούν οι δύο λόγοι ανταναιρέσεως. Στο μέτρο που ο δεύτερος από τους λόγους αυτούς αφορά, όπως ο πρώτος λόγος της κύριας αιτήσεως αναιρέσεως που κατατέθηκε από το Συμβούλιο, το παραδεκτό της προσφυγής που ασκήθηκε πρωτοδίκως στο όνομα των μελών της GE και της RFA (κατά το μέρος που αφορά, αυτή τη φορά, τα μέλη των ενώσεων αυτών πέραν των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών), προτείνω να αντιστραφεί η σειρά ανάλυσης των λόγων αυτών και, ως εκ τούτου, να αρχίσει η ανάλυση από τον δεύτερο λόγο.

2. Επί του δευτέρου λόγου ανταναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την άρνηση αποδοχής της ενεργητικής νομιμοποίησης της GE και της RFA για την άσκηση προσφυγής στο όνομα των μελών τους πλην των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών

α) Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

117. Η GE και η RFA ισχυρίζονται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο μη αποδεχόμενο την ενεργητική τους νομιμοποίηση για την άσκηση προσφυγής στο όνομα των μελών τους πλην των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών βιοαιθανόλης, ήτοι, πρώτον, των εμπόρων/παρασκευαστών μειγμάτων Murex και CHS και, δεύτερον, των λοιπών μελών που δεν περιλαμβάνονται στο δείγμα.

¹⁵ Κατ' εφαρμογήν, ιδίως, της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 13ης Σεπτεμβρίου 2011 σχετικά με την κατάθεση και την επίδοση διαδικαστικών εγγράφων μέσω της εφαρμογής e-Curia (ΕΕ 2011, C 289, σ. 7).

118. Κατ' αρχάς, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε, στις σκέψεις 52 έως 55 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προάσπιση των συμφερόντων της Murex και της CHS δεν μπορούσε να δικαιολογήσει το παραδεκτό της προσφυγής, καθόσον είχαν απλώς την ιδιότητα του «συνδεδεμένου» μέλους της GE και της RFA και συνεπώς δεν διέθεταν δικαίωμα ψήφου. Συγκεκριμένα, κατά την GE και την RFA, η νομολογία του Δικαστηρίου που αναγνωρίζει την ενεργητική νομιμοποίηση των ενώσεων δεν διακρίνει μεταξύ των συνδεδεμένων μελών και των λοιπών μελών, ενώ, αντιθέτως, σαφώς δέχεται ότι είναι παραδεκτή η προσφυγή που ασκείται από ένωση η οποία ενεργεί στη θέση ενός ή περισσότερων μελών της τα οποία θα μπορούσαν να ασκήσουν τα ίδια παραδεκτή προσφυγή.

119. Το Γενικό Δικαστήριο επίσης εσφαλμένως έκρινε, στις σκέψεις 152 έως 154 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο επίμαχος κανονισμός δεν αφορά άμεσα τα λοιπά μέλη της GE και της RFA που δεν είχαν περιληφθεί στο δείγμα των παραγωγών-εξαγωγών.

120. Η GE και η RFA προσθέτουν ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε επίσης να εξετάσει το ζήτημα του ατομικού επηρεασμού τους. Πάντως, ελαβαν μέρος στην ένδικη διαδικασία ως εκπρόσωποι όλων των μελών τους.

121. Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι ο δεύτερος λόγος ανταναιρέσεως είναι απαράδεκτος και, ούτως ή άλλως, στερείται παντελώς νομικής βάσεως. Έτσι, υπογραμμίζει, κατ' αρχάς, ότι η εξέταση για να καθοριστεί, αφενός, αν τα συνδεδεμένα μέλη της GE και της RFA έχουν επίπεδο συμμετοχής επαρκές ώστε οι δύο ενώσεις να δύνανται να τα εκπροσωπήσουν και, αφετέρου, αν ο επίμαχος κανονισμός παράγει αποτελέσματα για τα μέλη των ενώσεων τα οποία δεν περιελήφθησαν στο δείγμα των παραγωγών-εξαγωγών εγείρει πραγματικά και όχι νομικά ζητήματα. Πάντως, οι δύο ενώσεις δεν απέδειξαν ότι οι εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, στις σκέψεις 52 έως 55 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με τους δεσμούς που διατηρούν με τα συνδεδεμένα μέλη τους απορρέουν από παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων. Ομοίως, το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 152 έως 154 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, προέβη μόνο σε εξέταση των πραγματικών περιστατικών, χωρίς να ασχοληθεί με νομικά ζητήματα.

122. Ούτως ή άλλως, κατά την άποψη του Συμβουλίου, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο μη αποδεχόμενο την ενεργητική νομιμοποίηση των δύο ενώσεων για την άσκηση προσφυγής στο όνομα της Murex και της CHS. Υπογραμμίζει, συναφώς, ότι η GE και η RFA δεν παρέθεσαν κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι η διάκριση μεταξύ των «συνδεδεμένων» μελών και των λοιπών μελών μιας ενώσεως στερείται σημασίας για τον καθορισμό της ενεργητικής νομιμοποίησής της. Παρατηρεί ότι, στην αντίθετη περίπτωση, μέλος συνδεδεμένο με ένωση το οποίο δεν είναι σε θέση να επηρεάσει τις αποφάσεις της θα μπορούσε να εμπλακεί σε διαδικασία δυνάμενη να βλάψει τα συμφέροντά της. Ομοίως, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο μη αποδεχόμενο την ενεργητική νομιμοποίηση των δύο ενώσεων για την άσκηση προσφυγής στο όνομα των λοιπών μελών τους που δεν περιελήφθησαν στο δείγμα.

123. Η Επιτροπή συντάσσεται με την επιχειρηματολογία του Συμβουλίου.

β) Εκτίμηση

124. Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος αυτού του λόγου ανταναιρέσεως με το οποίο η GE και η RFA αμφισβητούν το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με το απαράδεκτο της προσφυγής που ασκήθηκε πρωτοδικώς στο όνομα των μη περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών, το σκέλος αυτό λογικά πρέπει, κατά την άποψή μου, να απορριφθεί, χωρίς να χρειάζεται απόφαση επί του παραδεκτού του.

125. Πράγματι, αν, όπως προτείνω στο Δικαστήριο να δεχθεί, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο δεχόμενο ότι ο επίμαχος κανονισμός αφορά άμεσα τους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα Αμερικανούς παραγωγούς βιοαιθανόλης και αν, όπως θεωρώ και όπως υποδηλώνω στο σημείο 251 των παρουσών προτάσεων, έπρεπε να διαπιστώσει το απαράδεκτο της πρωτοδίκως ασκηθείσας προσφυγής, μια τέτοια διαπίστωση ισχύει κατά μείζονα λόγο όσον αφορά την προσφυγή της GE και της RFA που κατατέθηκε στο όνομα των *μη περιληφθέντων στο δείγμα* Αμερικανών παραγωγών βιοαιθανόλης. Επομένως, οι αιτιάσεις που στρέφονται κατά των σκέψεων 151 έως 154 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασεως δεν μπορούν να γίνουν δεκτές.

126. Αντιθέτως, το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου ανταναιρέσεως, με το οποίο προσάπτεται στο Γενικό Δικαστήριο ότι διαπίστωσε, στις σκέψεις 52 έως 55 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασεως, το απαράδεκτο της προσφυγής που η GE και η RFA άσκησαν πρωτοδίκως στο όνομα των δύο εμπόρων/παρασκευαστών μειγμάτων οι οποίοι έλαβαν μέρος στην έρευνα, ήτοι της Murex και της CHS, είναι λιγότερο εύκολο να κριθεί και, σε τελική ανάλυση, φρονώ ότι είναι βάσιμο.

127. Κατ' αρχάς, όσο και αν αυτό δυσαρεστεί το Συμβούλιο, το σκέλος αυτό είναι, κατά την άποψή μου, παραδεκτό.

128. Συγκεκριμένα, σε αντίθεση με αυτό που υποστηρίζεται από το Συμβούλιο, η GE και η RFA ουδόλως αμφισβητούν την πραγματική διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου ότι η Murex και η CHS ήσαν μόνον συνδεδεμένα μέλη χωρίς δικαίωμα ψήφου εντός των εν λόγω ενώσεων. Αντιθέτως, οι ενώσεις αυτές προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι, για τον σκοπό της εξακριβώσεως του παραδεκτού προσφυγής ακυρώσεως ασκηθείσας από ένωση η οποία εκπροσωπεί τα συμφέροντα των μελών της, εισήγαγε κριτήριο διακρίσεως βασιζόμενο, κατ' ουσίαν, στην ύπαρξη ή μη δικαιώματος ψήφου των μελών της εντός των οργάνων της ενώσεως, το οποίο είναι αυθαίρετο και, ως εκ τούτου, εσφαλμένο. Το ζήτημα αυτό, που αφορά επίσης την έκταση του ελέγχου που το πρωτοβάθμιο δικαστήριο διενεργεί επί του παραδεκτού των προσφυγών που ασκούνται ενώπιόν του, ασφαλώς αποτελεί νομικό ζήτημα που εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου το οποίο αποφαινεται στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως.

129. Κατόπιν των εκτιμήσεων αυτών, το σημείο αφετηρίας για την επί της ουσίας εξέταση του παρόντος σκέλους πρέπει, κατά την άποψή μου, να είναι η υπόμνηση ότι, ανάλογα με την υπό κρίση περίπτωση, το παραδεκτό προσφυγής επαγγελματικής ενώσεως επιφορτισμένης με την προάσπιση των συλλογικών συμφερόντων των μελών της εξαρτάται από το αν οι επιχειρήσεις τις οποίες εκπροσωπεί ή ορισμένες εξ αυτών έχουν ενεργητική νομιμοποίηση να ασκήσουν ατομικώς προσφυγή¹⁶.

130. Επομένως, είναι παραδεκτή, δυνάμει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, η προσφυγή ενώσεως ενεργούσας στη θέση ενός ή περισσοτέρων μελών της τα οποία θα μπορούσαν να ασκήσουν τα ίδια παραδεκτή προσφυγή¹⁷, αλλά δεν έχουν ασκήσει ατομικώς προσφυγή, για την προάσπιση του συμφέροντός του/των συμφέροντων τους¹⁸.

16 Βλ., συναφώς, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 22ας Ιουνίου 2006, Βέλγιο και Forum 187 κατά Επιτροπής (C-182/03 και C-217/03, EU:C:2006:416, σκέψη 56), και της 13ης Μαρτίου 2018, European Union Copper Task Force κατά Επιτροπής (C-384/16 P, EU:C:2018:176, σκέψη 87).

17 Βλ., απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2008, British Aggregates κατά Επιτροπής (C-487/06 P, EU:C:2008:757, σκέψη 39 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

18 Βλ., συναφώς, απόφαση της 11ης Ιουνίου 2009, Confservizi κατά Επιτροπής (T-292/02, EU:T:2009:188, σκέψη 55), και διάταξη της 29ης Μαρτίου 2012, Asociación Española de Banca κατά Επιτροπής (T-236/10, EU:T:2012:176, σκέψη 25).

131. Η GE και η RFA δεν αμφισβητούν τη νομολογία αυτή, όπως αυτή ορθώς παρατέθηκε επίσης από το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 45 έως 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Άλλωστε, οι ενώσεις αυτές στηρίζονται στη νομολογία αυτή προκειμένου να συναγάγουν ότι, εφόσον δεν αμφισβητείται η ιδιότητα του μέλους των ενώσεων, έστω και «συνδεδεμένου» μέλους, την οποία έχουν η Murex και η CHS, το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να εξακριβώσει μόνον αν ο επίμαχος κανονισμός αφορά άμεσα και ατομικά τη Murex και τη CHS ώστε να κριθεί αν είναι παραδεκτή η προσφυγή που άσκησαν ιδίω ονόματι η GE και η RFA αντιστοίχως.

132. Λαμβανομένων υπόψη των διαφορετικών διαπιστώσεων στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο, κλίνω υπέρ της απόψεως ότι η GE και η RFA έχουν δίκιο.

133. Κατ' αρχάς υπενθυμίζω ότι, στις σκέψεις 42 και 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι η GE και η RFA εκπροσωπούν «τα συμφέροντα της αμερικανικής βιομηχανίας βιοαιθανόλης». Με άλλα λόγια, όπως έχω διευκρινίσει επίσης στα σημεία 50 και 51 των παρουσών προτάσεων, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι ο εταιρικός σκοπός κάθε μιας εκ των ενώσεων αυτών τους επέτρεπε να προβαίνουν σε ενέργειες για την προάσπιση των συλλογικών συμφερόντων των μελών τους.

134. Περαιτέρω, δεν αμφισβητείται ότι, ακόμη και αν έχουν την ιδιότητα του «συνδεδεμένου» μέλους, τόσο η Murex όσο και η CHS ανήκουν, αντιστοίχως, στην κατηγορία των «μελών» της GE και της RFA και μετέχουν στις συνεδριάσεις των ενώσεων αυτών.

135. Τέλος, ουδεμία σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως αναφέρει ότι η GE και η RFA, οι οποίες έλαβαν μέρος στην έρευνα που διεξήγαγε η Επιτροπή, και των οποίων οι καταστατικοί σκοποί περιλαμβάνουν την προάσπιση των συλλογικών συμφερόντων των μελών τους, έπρεπε να λάβουν από αυτά ειδική εντολή, κατόπιν ψηφοφορίας των τελευταίων, για να τα εκπροσωπούν ενώπιον της δικαιοσύνης.

136. Ωστόσο, στη σκέψη 55 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι, «χωρίς δικαίωμα ψήφου, οι CHS και Murex δεν έχουν τη δυνατότητα να προτάξουν *τα συμφέροντά τους* στο πλαίσιο ενδεχόμενης εκπροσωπήσεώς τους από την οικεία ένωση. Υπό τις συνθήκες αυτές και ελλείψει άλλων στοιχείων δυνάμενων να αποδείξουν ότι τα “συνδεδεμένα” μέλη έχουν τέτοια δυνατότητα να προτάσσουν *τα συμφέροντά τους*, συνάγεται ότι, εν προκειμένω, η [RFA] δεν νομιμοποιείται ενεργητικώς στον βαθμό που υποστηρίζει ότι εκπροσωπούσε τη CHS και ότι η [GE] δεν νομιμοποιείται ενεργητικώς στον βαθμό που υποστηρίζει ότι εκπροσωπούσε τη Murex»¹⁹.

137. Επομένως, καταλήγοντας σε αυτό το συμπέρασμα, το Γενικό Δικαστήριο εισήγαγε, εντέλει, ένα πρόσθετο κριτήριο στις προϋποθέσεις που απαιτεί η παρατιθέμενη στα σημεία 129 και 130 των παρουσών προτάσεων νομολογία, ήτοι ότι η GE και η RFA, προκειμένου να έχουν ενεργητική νομιμοποίηση για την άσκηση προσφυγής στο όνομα της Murex και της CHS αντιστοίχως, έπρεπε όχι μόνον να αποδείξουν ότι ο επίμαχος κανονισμός αφορά άμεσα και ατομικά τις εν λόγω επιχειρήσεις, αλλά επίσης και εκ των προτέρων ότι οι επιχειρήσεις αυτές έπρεπε, επί ποινή απαραδέκτου της προσφυγής της GE και της RFA, να μπορούν να «προτάσσουν», εντός των οργάνων των εν λόγω ενώσεων, τα ατομικά τους συμφέροντα πριν από κάθε ενέργεια έχουσα ως σκοπό την προάσπιση των συλλογικών συμφερόντων που οι εν λόγω ενώσεις είναι επιφορτισμένες να προασπίζουν.

138. Πάντως, η προσθήκη, μέσω νομολογιακής διαπλάσεως του δικαίου, ενός τέτοιου κριτηρίου στις ήδη αρκούντως αυστηρές προϋποθέσεις του παραδεκτού που προβλέπονται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ συνιστά, κατά την άποψή μου, παράβαση της διατάξεως αυτής, και μάλιστα ανεπαρκώς αιτιολογημένη.

¹⁹ Η υπογράμμιση δική μου.

139. Άλλωστε, η προσέγγιση την οποία επέλεξε το Γενικό Δικαστήριο είναι ικανή να αποτελέσει πηγή ανασφάλειας δικαίου για τα συγκεκριμένα νομικά πρόσωπα, και μάλιστα αυθαιρεσίας, όπως υποστηρίζουν η GE και η RFA.

140. Πράγματι, η προσέγγιση αυτή εγείρει αναπόφευκτα το ζήτημα ποια είναι τα όρια και πώς πρέπει να αντιμετωπίζονται ανάλογες καταστάσεις. Επομένως, τι θα συνέβαινε με το παραδεκτό ένδικης προσφυγής ασκηθείσας από επαγγελματική ένωση η οποία είναι εξουσιοδοτημένη να προασπίζει τα συλλογικά συμφέροντα των μελών της ένα εκ των οποίων, ενδεχομένως, δεν μετέχει στην απόφαση ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, δεν συγκατατίθεται ή αποστασιοποιείται; Επίσης, τι ισχύει ως προς το παραδεκτό προσφυγής ενώσεως ασκηθείσας στο όνομα μελών της τα οποία μπορούν να ασκούν μόνον εν μέρει δικαιώματα ψήφου όσον αφορά ορισμένες αποφάσεις της ενώσεως;

141. Επιπλέον, στο πλαίσιο ενώσεων των οποίων το καταστατικό διέπεται από το δίκαιο τρίτης χώρας, όπως εν προκειμένω, δεν αποκλείεται ότι, αν πρέπει να γίνει δεκτή η προσέγγιση του Γενικού Δικαστηρίου, πρακτικής φύσεως λόγοι, όπως η άγνοια του δικαίου της χώρας αυτής ή οι δυσκολίες στην κατανόηση της ή των γλωσσών που ομιλούνται εκεί, θα οδηγήσουν στην αντιμετώπιση πανομοιότυπων καταστάσεων με διαφορετικό τρόπο. Συνεπώς, θα είναι έτσι απλά σε θέση τα θεσμικά όργανα, και μετά το Γενικό Δικαστήριο, να εκτιμήσουν κατά τον ίδιο τρόπο το καταστατικό επαγγελματικής ενώσεως η οποία εκπροσωπεί, παραδείγματος χάριν, ταϊλανδέζικο κλάδο παραγωγής διεπόμενο από το δίκαιο της Ταϊλάνδης;

142. Κατά συνέπεια, λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων αυτών, φρονώ ότι, εξαρτώντας το παραδεκτό της προσφυγής που η GE και η RFA άσκησαν στο όνομα της Murex και της CHS από προαπαιτούμενο και πρόσθετο κριτήριο σε σχέση με τις προϋποθέσεις του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, πράγμα που πρέπει να επιφέρει, στο σημείο αυτό, την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

143. Στο σημείο 252 των παρουσών προτάσεων, θα εξετάσω τις συνέπειες της αναιρέσεως αυτής για τη διαφορά ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

3. Επί του πρώτου λόγου ανταναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται εσφαλμένος περιορισμός του πεδίου της ιδίω ονόματι ενεργητικής νομιμοποίησης των ενώσεων GE και RFA

α) Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

144. Πρώτον, η GE και η RFA αμφισβητούν τη διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου, στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο επίμαχος κανονισμός δεν μετέβαλε τη νομική τους κατάσταση, τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους. Θεωρούν ότι κανονισμός επιβολής δασμού αντνιτάμπινγκ δύναται να επηρεάσει τη νομική κατάσταση ενός υποκειμένου δικαίου με άλλους τρόπους πέραν της απλώς και μόνον καταβολής δασμού αντνιτάμπινγκ. Υπογραμμίζουν επίσης ότι μετείχαν ενεργά στη διοικητική διαδικασία με σκοπό να εκπροσωπήσουν προσηκόντως τα μέλη τους ενώπιον των θεσμικών οργάνων της Ένωσης. Επιπλέον, η GE και η RFA ισχυρίζονται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο μη δεχόμενο, στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ασκεί επιρροή η απόφαση της 24ης Μαρτίου 1993, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-313/90, EU:C:1993:111), με το σκεπτικό ότι η θέση των προσφευγουσών ως αντιπροσωπευτικών ενώσεων δεν είναι συγκρίσιμη με εκείνη του διαπραγματευτή που ενεργεί επισήμως στο όνομα των μελών του όπως στην υπόθεση εκείνη.

145. Δεύτερον, η GE και η RFA αμφισβητούν το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου, που εκτίθεται στις σκέψεις 85 και 87 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ο επίμαχος κανονισμός τις αφορά άμεσα και ατομικά παρά μόνο στο πλαίσιο του δέκατου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αφορά την προστασία των διαδικαστικών εγγυήσεων που παρέχουν σε αυτές το άρθρο 6, παράγραφος 4, το άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, και το άρθρο 20, παράγραφοι 2, 4 και 5, του βασικού κανονισμού.

146. Οι ενώσεις αυτές υπογραμμίζουν ότι οι δύο αποφάσεις επί των οποίων στηρίχθηκε το Γενικό Δικαστήριο συναφώς, ήτοι οι αποφάσεις της 4ης Οκτωβρίου 1983, Fediol κατά Επιτροπής (191/82, EU:C:1983:259, σκέψη 31), και της 17ης Ιανουαρίου 2002, Rica Foods κατά Επιτροπής (T-47/00, EU:T:2002:7, σκέψη 55), δεν καθιστούν δυνατό να αποδειχθεί το βάσιμο της κρίσεώς του. Μολονότι από τις αποφάσεις αυτές δύναται να συναχθεί ότι μια πράξη δύναται να αφορά ατομικά ένα υποκείμενο δικαίου «μόνον αν η εφαρμοστέα ρύθμιση της Ένωσης του παρέχει ορισμένες διαδικαστικές εγγυήσεις», παρά ταύτα οι εν λόγω αποφάσεις δεν ενισχύουν την άποψη ότι αυτή η ιδιότητα πρέπει να περιορίζεται μόνο στους λόγους με τους οποίους προβάλλεται προσβολή διαδικαστικών δικαιωμάτων.

147. Η GE και η RFA θεωρούν ότι, άπαξ διαπιστωθεί ο άμεσος και ατομικός επηρεασμός ενός υποκειμένου δικαίου, η προσφυγή του τελευταίου πρέπει να κρίνεται παραδεκτή στο σύνολό της. Όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη κατά την έννοια του βασικού κανονισμού, είτε είναι παραγωγοί, εξαγωγείς ή εισαγωγείς είτε είναι οι αντιπροσωπευτικές τους ενώσεις, απολαύουν των ίδιων δικαιωμάτων δυνάμει του κανονισμού αυτού.

148. Το Συμβούλιο, με το οποίο συμφωνεί η Επιτροπή, ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο περιορίζοντας την ενεργητική νομιμοποίηση των δύο ενώσεων να ασκήσουν ατομικώς προσφυγή στον δέκατο λόγο ακυρώσεως με τον οποίο προβαλλόταν παράβαση διαδικαστικών τους εγγυήσεων.

β) Εκτίμηση

149. Εκ προοιμίου, υπενθυμίζω ότι, κρίνοντας σχετικά με το ίδιον συμφέρον της GE και της RFA, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε, στις σκέψεις 85 και 87 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο επίμαχος κανονισμός αφορά άμεσα και ατομικά τις ενώσεις αυτές καθόσον, ως ενδιαφερόμενα μέρη στη διαδικασία, απολαύουν των διαδικαστικών εγγυήσεων που τους παρέχουν το άρθρο 6, παράγραφος 7, το άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, και το άρθρο 20, παράγραφοι 2, 4 και 5, του βασικού κανονισμού. Το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε εντεύθεν ότι η GE και η RFA μπορούσαν επομένως να προβάλουν παραδεκτώς μόνον τον δέκατο λόγο ακυρώσεως, καθόσον αυτός είναι ο μόνος λόγος ο οποίος είχε ως σκοπό τη διαφύλαξη διαδικαστικών δικαιωμάτων τους.

150. Πρέπει να επισημανθεί ότι ουδείς εκ των διαδίκων αμφισβητεί ότι ορθώς το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε το παραδεκτό του δέκατου λόγου ακυρώσεως ούτε και την εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ότι μόνον ο λόγος αυτός είχε ως σκοπό τη διαφύλαξη των διαδικαστικών δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται εν προκειμένω στην GE και στην RFA σύμφωνα με τις προαναφερθείσες διατάξεις του βασικού κανονισμού.

151. Αντιθέτως, η GE και η RFA προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι περιόρισε το πεδίο του παραδεκτού της ιδίω ονόματι ασκήσεως προσφυγής, στον συγκεκριμένο λόγο ακυρώσεως, ενώ κατά τη γνώμη τους, άπαξ αναγνωρισθεί το δικαίωμά τους προσφυγής, τους επιτρέπεται να αμφισβητήσουν την ουσιαστική νομιμότητα του επίμαχου κανονισμού.

152. Προς στήριξη της επιχειρηματολογίας αυτής, η GE και η RFA προβάλλουν, κατ' ουσίαν, τρεις αιτιάσεις κατά των εκτιμήσεων του Γενικού Δικαστηρίου που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 79, 81 και 85 έως 87 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, εκ των οποίων αιτιάσεων φρονώ ότι ουδεμία είναι βάσιμη.

153. Πρώτον, κατά την άποψή μου, είναι προδήλως απορριπτέα η αιτίαση που αφορά τη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως συνήγαγε ότι ο επίμαχος κανονισμός κατά το μέρος που επέβαλε δασμούς αντιντάμπινγκ δεν αφορά άμεσα την GE και την RFA. Συγκεκριμένα, ανεξαρτήτως της πολλαπλής πλάνης περί το δίκαιο που διαπιστώθηκε ανωτέρω, είναι προφανές, κατά την άποψή μου, ότι, όπως έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, η επιβολή των δασμών αντιντάμπινγκ δεν μετέβαλε, σε ατομικό επίπεδο, τη νομική κατάσταση της GE και της RFA, καθόσον ειδικά δεν τους επέβαλε καμία υποχρέωση, δεδομένου ότι οι ενώσεις αυτές δεν όφειλαν να καταβάλουν ατομικά τους εν λόγω δασμούς.

154. Δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση που αφορά τις σκέψεις 81 και 85 έως 87 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, πρέπει πρωτίστως να τονιστεί ότι, κατά τη νομολογία την οποία ορθώς υπενθυμίζει το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το γεγονός ότι ένα πρόσωπο παρεμβαίνει στη διαδικασία εκδόσεως πράξεως της Ένωσης είναι ικανό να το εξατομικεύσει όσον αφορά την επίμαχη πράξη μόνο στην περίπτωση που υπέρ του προσώπου αυτού έχουν προβλεφθεί διαδικαστικές εγγυήσεις από τη νομοθεσία της Ένωσης²⁰.

155. Είναι αληθές, όπως υποστηρίζουν η GE και η RFA, ότι από την απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 1983, Fediol κατά Επιτροπής (191/82, EU:C:1983:259, σκέψη 31), δεν προκύπτει ρητώς ότι η αναγνώριση τέτοιων διαδικαστικών εγγυήσεων υπέρ ενώσεων όπως η GE και η RFA συνεπάγεται ότι μόνον ο λόγος ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παράβαση των εν λόγω εγγυήσεων είναι παραδεκτός.

156. Ωστόσο, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει, υπενθυμίζοντας την εν λόγω απόφαση και απορρίπτοντας αίτηση αναίρεσεως ως προδήλως αβάσιμη, ότι σε πρόσωπο ή οντότητα που διαθέτει ένα τέτοιο διαδικαστικό δικαίωμα δεν μπορεί να αναγνωριστεί κατ' αρχήν, βάσει οποιασδήποτε διαδικαστικής εγγυήσεως, ενεργητική νομιμοποίηση προς άσκηση προσφυγής κατά πράξεως της Ένωσης προκειμένου να αμφισβητήσει την ουσιαστική νομιμότητά της²¹. Πράγματι, όπως προκύπτει ιδίως από την απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 1983, Fediol κατά Επιτροπής (191/82, EU:C:1983:259, σκέψη 31), το ακριβές εύρος του δικαιώματος προσφυγής ιδιώτη κατά πράξεως της Ένωσης εξαρτάται από τη νομική θέση που καθορίζεται υπέρ του από το δίκαιο της Ένωσης με σκοπό την προστασία των αναγνωριζόμενων με αυτόν τον τρόπο έννομων συμφερόντων.

157. Επομένως, η απλώς και μόνον επίκληση της υπάρξεως διαδικαστικών εγγυήσεων, ακόμη και αν οι ανταναιρεσείουσες θα μπορούσαν να τύχουν σε προσωπικό επίπεδο τέτοιων διαδικαστικών εγγυήσεων, δεν μπορεί να συνεπάγεται το παραδεκτό της προσφυγής κατά το μέρος που αυτή στηρίζεται σε λόγους ακυρώσεως με τους οποίους προβάλλεται παράβαση κανόνων ουσιαστικού δικαίου²².

20 Βλ. αποφάσεις της 4ης Οκτωβρίου 1983, Fediol κατά Επιτροπής (191/82, EU:C:1983:259, σκέψη 31), και της 1ης Απριλίου 2004, Επιτροπή κατά Jégo-Quéré (C-263/02 P, EU:C:2004:210, σκέψη 47): βλ., επίσης, διατάξεις της 17ης Φεβρουαρίου 2009, Galileo Lebensmittel κατά Επιτροπής (C-483/07 P, EU:C:2009:95, σκέψη 53), και της 5ης Μαΐου 2009, WWF-UK κατά Συμβουλίου (C-355/08 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2009:286, σκέψη 43 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

21 Διάταξη της 5ης Μαΐου 2009, WWF-UK κατά Συμβουλίου (C-355/08 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2009:286, σκέψη 44).

22 Βλ., συναφώς, διάταξη της 5ης Μαΐου 2009, WWF-UK κατά Συμβουλίου (C-355/08 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2009:286, σκέψεις 47 και 48).

158. Πάντως, εν προκειμένω, ούτε η GE ούτε η RFA ανέφεραν, ούτε κατά μείζονα λόγο απέδειξαν, προς στήριξη της ανταναιρέσεώς τους, ότι ο βασικός κανονισμός παρέχει στις αντιπροσωπευτικές ενώσεις, ατομικώς, δικαιώματα ουσιαστικής φύσεως ή τους επιβάλλει, ατομικώς, υποχρεώσεις ουσιαστικής φύσεως, που υπερβαίνουν τις διαδικαστικές εγγυήσεις που τους αναγνωρίζονται με τον εν λόγω κανονισμό και που θα δικαιολογούσαν την εξέταση από το Γενικό Δικαστήριο των λοιπών λόγων ακυρώσεως που προέβαλαν οι εν λόγω ενώσεις, ατομικώς, κατά της ουσιαστικής νομιμότητας του επίμαχου κανονισμού.

159. Κατά συνέπεια, η δεύτερη αιτίαση που προέβαλαν η GE και η RFA δεν μπορεί, κατά την άποψή μου, να ευδοκιμήσει.

160. Τρίτον, η GE και η RFA προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι εν προκειμένω απέκλεισε τη λύση που προκύπτει από την απόφαση της 24ης Μαρτίου 1993, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-313/90, EU:C:1993:111, σκέψεις 28 έως 30), απορρίπτοντας την άποψη των ενώσεων αυτών ότι αυτές απολαύουν καθεστώτος συγκρίσιμου με εκείνο του διαπραγματευτή, κατά την έννοια της εν λόγω αποφάσεως, το οποίο ως εκ τούτου τους παρέχει ενεργητική νομιμοποίηση.

161. Είναι αληθές ότι ο ρόλος μιας ενώσεως στο πλαίσιο διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση πράξεως, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, δύναται να δικαιολογήσει το παραδεκτό της προσφυγής που ασκήθηκε από την ένωση αυτή, ακόμη και όταν η εν λόγω πράξη δεν αφορά άμεσα και ατομικά τα μέλη της ενώσεως, σε περίπτωση κατά την οποία η πράξη αυτή επηρέασε τη θέση της ενώσεως ως διαπραγματεύτριας²³.

162. Ωστόσο, λαμβάνοντας υπόψη ότι η απόφαση της 24ης Μαρτίου 1993, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-313/90, EU:C:1993:111), δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω, εκτιμώ ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

163. Πράγματι, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση εκείνη, η CIRFS είχε διατελέσει συνομιλητής της Επιτροπής σχετικά με την επιβολή «ρυθμίσεως» όσον αφορά τις ενισχύσεις στον τομέα των συνθετικών ινών καθώς και σχετικά με την παράταση και αναπροσαρμογή της ρυθμίσεως αυτής, και είχε διεξαγάγει ενεργώς διαπραγματεύσεις με την Επιτροπή κατά την προ της γενέσεως της διαφοράς διαδικασία, μεταξύ άλλων υποβάλλοντας στην Επιτροπή γραπτές παρατηρήσεις και διατηρώντας στενή επαφή με τις αρμόδιες υπηρεσίες του θεσμικού αυτού οργάνου²⁴.

164. Έτσι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 24ης Μαρτίου 1993, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-313/90, EU:C:1993:111), αφορούσε μια ιδιαίτερη κατάσταση στο πλαίσιο της οποίας ο προσφεύγων κατείχε θέση διαπραγματευτή σαφώς καθορισμένη και στενά συνδεδεμένη με το ίδιο το αντικείμενο της αποφάσεως, πράγμα που τον έθετε σε πραγματική κατάσταση η οποία τον χαρακτήριζε σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο²⁵, πραγματική κατάσταση, προβλεπόμενη στο πλαίσιο των διαδικασιών του άρθρου 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, την οποία το ίδιο χαρακτήρισε ως άκρως ειδική, και μάλιστα εξαιρετική²⁶.

23 Βλ., συναφώς, μεταξύ άλλων, απόφαση της 13ης Μαρτίου 2018, European Union Copper Task Force κατά Επιτροπής (C-384/16 P, EU:C:2018:176, σκέψη 88 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

24 Όπως αυτή συνοψίζεται από το Δικαστήριο στην απόφαση της 9ης Ιουλίου 2009, 3F κατά Επιτροπής (C-319/07 P, EU:C:2009:435, σκέψη 86).

25 Βλ. απόφαση της 9ης Ιουλίου 2009, 3F κατά Επιτροπής (C-319/07 P, EU:C:2009:435, σκέψη 87 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

26 Απόφαση της 9ης Ιουλίου 2009, 3F κατά Επιτροπής (C-319/07 P, EU:C:2009:435, σκέψεις 88 έως 92).

165. Πάντως, η GE και η RFA ουδόλως απέδειξαν ότι, ως επαγγελματίες αντιπρόσωποι κλάδου παραγωγής δυνάμενου να αποτελέσει αντικείμενο μέτρων αντιντάμπινγκ θεσπιζομένων από το Συμβούλιο, η κατάσταση τους είναι ανάλογη με την εξαιρετική κατάσταση του διαπραγματευτή στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 24ης Μαρτίου 1993, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-313/90, EU:C:1993:111), όπως ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

166. Επομένως, προτείνω να απορριφθούν η τρίτη αιτίαση καθώς και ο πρώτος λόγος ανταναιρέσεως στο σύνολό του.

167. Σε αυτό το στάδιο, για την περίπτωση που το Δικαστήριο αποφασίσει, αντιθέτως προς αυτό που προτείνω, να απορρίψει τον πρώτο λόγο της ασκηθείσας από το Συμβούλιο κύριας αναιρέσεως, θα πρέπει να εξετάσω, επικουρικός, τον δεύτερο και τον τρίτο λόγο της αναιρέσεως αυτής οι οποίοι αφορούν, και οι δύο, την ουσία της κριθείσας από το Γενικό Δικαστήριο διαφοράς.

Δ. Επί του δευτέρου λόγου της κύριας αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού

168. Κατ' αρχάς, το Συμβούλιο επισημαίνει ότι το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε, κατά το πέρας της ανάλυσεως που πραγματοποίησε στις σκέψεις 174 έως 246 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα θεσμικά όργανα ήσαν υποχρεωμένα, χωρίς καμία εξαίρεση, να υπολογίσουν ατομικό συντελεστή δασμού αντιντάμπινγκ για κάθε περιληφθέντα στο δείγμα παραγωγό. Θεωρεί ότι ούτε η συμφωνία αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ ούτε το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού απαιτούν από τα θεσμικά όργανα να πράξουν το ακατόρθωτο, δεδομένου ότι απλούστατα η δομή και ο τρόπος λειτουργίας του κλάδου παραγωγής βιοαιθανόλης δεν παρέχουν κανέναν τρόπο υπολογισμού ατομικού περιθωρίου για τους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα παραγωγούς, οι οποίοι εκπροσωπούνται από την GE και την RFA.

169. Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως έχει, κατ' ουσίαν, τρία σκέλη. Με το πρώτο σκέλος προβάλλεται πλάνη περί το δίκαιο καθόσον το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού θέτει σε εφαρμογή τα άρθρα 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ και πρέπει να αποτελεί το αντικείμενο σύμφωνης με τις διατάξεις αυτές ερμηνείας, η οποία είναι *contra legem*. Με το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, το Συμβούλιο προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραμόρφωσε την έννοια του «προμηθευτή», η οποία περιλαμβάνεται στο άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, επεκτείνοντάς την στους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα Αμερικανούς παραγωγούς βιοαιθανόλης. Τέλος, με το τρίτο σκέλος, το Συμβούλιο προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι ερμήνευσε εσφαλμένως τον όρο «ανέφικτο», κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού.

1. Επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την διαπίστωση ότι το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού θέτει σε εφαρμογή τα άρθρα 6.1 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ και πρέπει να αποτελεί το αντικείμενο ερμηνείας σύμφωνης με τις διατάξεις αυτές

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων

170. Κατά το Συμβούλιο, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού υπό το πρίσμα των άρθρων 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, στηριζόμενο συναφώς στην πρόθεση που εξέφρασε ο νομοθέτης της Ένωσης τροποποιώντας τον εν λόγω κανονισμό το 2012 για να εφαρμόσει την απόφαση του δευτεροβάθμιου οργάνου του Οργάνου επίλυσης διαφορών του ΠΟΕ της 15ης Ιουλίου 2011 στην υπόθεση CE-Éléments de fixation (WT/DS397/AB/R) (στο εξής: έκθεση «Συνδετήρες»).

171. Κατ' αρχάς, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε, στις σκέψεις 174 έως 184 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού θέτει σε εφαρμογή τόσο το άρθρο 9.2 όσο και το άρθρο 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ. Συγκεκριμένα, οι διατάξεις του άρθρου 9, παράγραφος 6, και του άρθρου 17 του βασικού κανονισμού είναι εκείνες που σκοπούν να θέσουν σε εφαρμογή το άρθρο 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, και όχι εκείνες του άρθρου 9, παράγραφος 5, του ίδιου κανονισμού. Το Συμβούλιο τονίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε, συναφώς, στις σκέψεις 178 και 179 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο γεγονός ότι ο κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 765/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2012, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1225/2009 του Συμβουλίου για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας²⁷, είχε τροποποιήσει το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού λόγω της αντιθέσεώς του προς τα άρθρα 6.10, 9.2 και 18.4 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, η οποία είχε διαπιστωθεί από την έκθεση «Συνδετήρες». Ωστόσο, κατά το Συμβούλιο, η περιθωριακή τροποποίηση του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού από τον κανονισμό 765/2012 δεν μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι η αρχική μορφή της διατάξεως αυτής δείχνει τη δέσμευση της Ένωσης να μεταφέρει στην εσωτερική έννομη τάξη της τα άρθρα 6.10, 9.2 και 18.4 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ.

172. Εν συνεχεία, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι υφίσταται διαφορά μεταξύ του γράμματος του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού και του άρθρου 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, καθόσον η τελευταία διάταξη περιορίζεται στην πρόβλεψη της υποχρεώσεως να «κατονομαστούν» οι προμηθευτές και όχι να «καθοριστεί το ποσό του επιβαλλόμενου δασμού». Η παράβαση της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ που διαπιστώθηκε με την έκθεση «Συνδετήρες», η οποία αφορά μόνο τις εισαγωγές από χώρες που δεν διαθέτουν οικονομία αγοράς, δεν μπορεί, ως εκ τούτου, να προβληθεί βάσει της αποφάσεως της 7ης Μαΐου 1991, Nakajima κατά Συμβουλίου (C-69/89, EU:C:1991:186, σκέψεις 26 έως 31).

173. Τέλος, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι η ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού σε συμφωνία με τα άρθρα 9.2 και 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 227 έως 233 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, είναι *contra legem*. Συγκεκριμένα, η οικονομία, το ιστορικό της θεσπίσεως και το γράμμα του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού δείχνουν σαφώς ότι ο νομοθέτης της Ένωσης ήθελε να επιτρέψει στην αρμόδια για την έρευνα αρχή να προσδιορίσει δασμολογικό συντελεστή σε εθνική κλίμακα, αντί ατομικών συντελεστών δασμών, στην περίπτωση που ο καθορισμός ατομικών συντελεστών δασμών ήταν «ανέφικτος», και όχι μόνο σε περίπτωση δειγματοληψίας. Επομένως, κρίνοντας, στις σκέψεις 227 έως 233 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ουδέν στοιχείο στο γράμμα του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού αντιτίθεται σε ερμηνεία του όρου «ανέφικτος» κατά τρόπο συνάδοντα με τα άρθρα 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, το Γενικό Δικαστήριο υπερέβη, κατά τη γνώμη του Συμβουλίου, τα όρια της σύμφωνης ερμηνείας.

174. Η Επιτροπή συντάσσεται με την επιχειρηματολογία του Συμβουλίου, ενώ αναγνωρίζει «στενή ομοιότητα» μεταξύ του γράμματος του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού και του άρθρου 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ. Με το υπόμνημά της απαντήσεως, προσθέτει ότι το Δικαστήριο έκρινε, στην απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2016, C & J Clark International και Puma (C-659/13 και C-34/14, EU:C:2016:74, σκέψεις 85 έως 92), ότι το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού δεν αποσκοπεί στην εκτέλεση των κανόνων του ΠΟΕ, οπότε ολόκληρη η επιχειρηματολογία των ενώσεων είναι καταδικασμένη σε αποτυχία.

²⁷ ΕΕ 2012, L 237, σ. 1.

175. Πρώτον, η GE και η RFA αντιτάσσουν ότι το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας ότι ο νομοθέτης της Ένωσης, θεσπίζοντας το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, εκδήλωσε την πρόθεσή του να εκπληρώσει ειδική υποχρέωση αναληφθείσα στο πλαίσιο της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, προέβη σε πραγματική διαπίστωση, της οποίας η αμφισβήτηση από το Συμβούλιο είναι απαράδεκτη στο ανααιρετικό στάδιο.

176. Δεύτερον, οι ενώσεις αυτές υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού θέτει σε εφαρμογή τα άρθρα 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, λαμβανομένου υπόψη του κανονισμού 765/2012. Αν αυτό δεν συνέβαινε, τότε μόνο μια ρητή παραπομπή θα ήταν αποδεκτή.

177. Η GE και η RFA αμφισβητούν επίσης ότι η ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού σε συμφωνία με τα άρθρα 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ είναι *contra legem*. Από το σημείο 339 της εκθέσεως «Συνδετήρες» προκύπτει σαφώς ότι οι εξαιρέσεις από την υποχρέωση θεσπίσεως ατομικών περιθωρίων ντάμπινγκ αφορούν την κατάσταση κατά την οποία η αρμόδια για την έρευνα αρχή χρησιμοποιεί δείγμα.

β) Εκτίμηση

178. Πρέπει, πρωτίστως, να υπομνησθεί ότι το άρθρο 9, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, υπό τη μορφή που έχει εφαρμογή εν προκειμένω, ορίζει ότι «*δασμός αντιντάμπινγκ επιβάλλεται στο ύψος που αναλογεί σε κάθε περίπτωση, χωρίς διάκριση στις εισαγωγές ενός προϊόντος από κάθε πηγή ως προς τις οποίες αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ και προξενούν ζημία, με εξαίρεση τις εισαγωγές από εκείνες τις πηγές από τις οποίες έχουν γίνει δεκτές αναλήψεις υποχρεώσεων σε εφαρμογή των διατάξεων του [κανονισμού αυτού]. Ο κανονισμός περί επιβολής του δασμού καθορίζει τον δασμό που αντιστοιχεί σε κάθε προμηθευτή ή, αν αυτό είναι πρακτικώς ανέφικτο, και γενικά όπου εφαρμόζεται το άρθρο 2 παράγραφος 7 στοιχείο α', [του ίδιου κανονισμού], την οικεία προμηθεύτρια χώρα*»²⁸.

179. Το άρθρο 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ προβλέπει ότι «*οι αρχές καθορίζουν, κατά κανόνα, ένα ξεχωριστό περιθώριο ντάμπινγκ για καθέναν από τους γνωστούς ενδιαφερόμενους εξαγωγείς ή παραγωγούς του προϊόντος που αποτελεί αντικείμενο της έρευνας. Όταν ο αριθμός των εξαγωγέων, των παραγωγών, των εισαγωγέων ή των τύπων προϊόντων που έχουν σημασία για την υπόθεση είναι τόσο μεγάλος, ώστε να καθιστά πρακτικώς ανέφικτο τον προαναφερθέντα ατομικό καθορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ, οι αρχές δύνανται να λαμβάνουν υπόψη για τους σκοπούς της εξέτασης είτε εύλογο αριθμό ενδιαφερομένων ή προϊόντων, με δειγματοληψίες [...]*».

180. Το άρθρο 9.2 της ίδιας συμφωνίας ορίζει ότι, «*όταν επιβάλλεται δασμός αντιντάμπινγκ σε σχέση με οποιοδήποτε προϊόν, ο δασμός αυτός εισπράττεται κάθε φορά μέχρι του προβλεπόμενου ποσού για όλες χωρίς διάκριση τις εισαγωγές του συγκεκριμένου προϊόντος, όποια και αν είναι η προέλευσή τους, εφόσον διαπιστώνεται ότι οι εισαγωγές αυτές αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ και προκαλούν ζημία, με εξαίρεση τις εισαγωγές που προέρχονται από εταιρείες για τις οποίες έχουν γίνει δεκτές αναλήψεις υποχρεώσεων ως προς τις τιμές συμφώνως προς τις διατάξεις της παρούσας συμφωνίας. Οι αρχές κατονομάζουν αυτόν ή αυτούς που προμηθεύουν το συγκεκριμένο προϊόν. Αν, παρ' όλα αυτά, η υπόθεση αφορά περισσότερους προμηθευτές από την ίδια χώρα και είναι πρακτικώς αδύνατο να κατονομαστούν οι προμηθευτές αυτοί στο σύνολό τους, οι αρχές δύνανται να κατονομάζουν τη συγκεκριμένη προμηθεύτρια χώρα*».

²⁸ Η υπογράμμιση δική μου.

181. Με το πρώτο σκέλος του υπό κρίση λόγου αναιρέσεως, το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι έκρινε, στη σκέψη 180 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, θεσπίζοντας το άρθρο 9, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, ο νομοθέτης της Ένωσης είχε την πρόθεση να εκπληρώσει ειδική υποχρέωση αναληφθείσα στο πλαίσιο του ΠΟΕ, εν προκειμένω στο πλαίσιο των άρθρων 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, κατά την έννοια της λεγόμενης νομολογίας «Nakajima» (απόφαση της 7ης Μαΐου 1991, Nakajima κατά Συμβουλίου, C-69/89, EU:C:1991:186). Κατ' ουσίαν, σύμφωνα με τη συλλογιστική που ακολούθησε το Γενικό Δικαστήριο –και η οποία αμφισβητείται από τα θεσμικά όργανα– η (αρχική) πρόθεση του νομοθέτη της Ένωσης συνάγεται από την τροποποίηση του άρθρου 9, παράγραφος 5, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, με τον κανονισμό 765/2012, κατόπιν της εκθέσεως «Συνδετήρες».

182. Τα θεσμικά όργανα προσάπτουν επίσης στο Γενικό Δικαστήριο ότι, βάσει της ως άνω συλλογιστικής, έκρινε, ιδίως στη σκέψη 184 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού έπρεπε να ερμηνευθεί σε συμφωνία με τα άρθρα 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, ακόμη και αν αναγνωρίζουν σαφώς ότι υπάρχει αναλογία ή «στενή ομοιότητα», για να επαναλάβω της έκφραση που χρησιμοποίησε η Επιτροπή, μεταξύ των σχετικών διατάξεων του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού και εκείνων του άρθρου 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ.

183. Συμφωνώ μόνον εν μέρει με την επιχειρηματολογία του Συμβουλίου και της Επιτροπής.

184. Είναι αληθές ότι η απλώς και μόνο σύγκριση του γράμματος του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, που αφορά την επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ, και του άρθρου 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, που αφορά την προσφυγή στη διαδικασία δειγματοληψίας για τον καθορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ σε περίπτωση, μεταξύ άλλων, υπερβολικά μεγάλου αριθμού παραγωγών και εξαγωγέων, καθιστά σαφές ότι το πρώτο από τα άρθρα αυτά ουδόλως έχει ως αντικείμενο να μεταφερθεί η ειδική υποχρέωση που περιέχεται στο δεύτερο.

185. Το γεγονός ότι το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, στο μέτρο που οι διατάξεις του αφορούσαν τις χώρες που δεν διαθέτουν οικονομία αγοράς, είχε κριθεί ασύμβατο ιδίως με τα άρθρα 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ στην έκθεση «Συνδετήρες» ουδόλως σημαίνει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης είχε την πρόθεση να εκπληρώσει ειδική υποχρέωση αναληφθείσα στο πλαίσιο του άρθρου 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ.

186. Άλλωστε, ανάλογη συλλογιστική απορρέει από την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Φεβρουαρίου 2016, C & J Clark International και Puma (C-659/13 και C-34/14, EU:C:2016:74), η οποία εκδόθηκε λίγους μήνες πριν από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, αλλά δεν παρατέθηκε από την τελευταία. Πράγματι, μολονότι το Δικαστήριο, στην απόφαση εκείνη, εξέτασε μεταξύ άλλων την έκθεση «Συνδετήρες» υπενθυμίζοντας ότι το Όργανο επιλύσεως διαφορών του ΠΟΕ είχε διαπιστώσει ότι μέρος των διατάξεων του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, που ίσχυε εκείνη την περίοδο, ήταν ασύμβατο με ορισμένους κανόνες του ΠΟΕ, τούτο δεν το εμπόδισε να θεωρήσει ότι δεν μπορούσε να γίνει επίκληση της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ από ιδιώτη για να αμφισβητηθεί η νομιμότητα κανονισμού επιβολής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ. Κατ' ουσίαν, το Δικαστήριο έκρινε ότι, στο μέτρο που οι διατάξεις του άρθρου 9, παράγραφος 5, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού παρέπεμπαν στο άρθρο 2, παράγραφος 7, του εν λόγω κανονισμού, που θέσπιζε ειδικό καθεστώς με λεπτομερείς κανόνες για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας όσον αφορά εισαγωγές προελεύσεως χωρών που δεν διαθέτουν οικονομία αγοράς, οι διατάξεις αυτές αποτελούσαν αναπόσπαστο μέρος του εν λόγω καθεστώτος και έτσι αποτελούσαν έκφραση της βουλήσεως του νομοθέτη της Ένωσης να υιοθετήσει προσέγγιση που προσιδιάζει στην έννομη τάξη της τελευταίας όσον αφορά τις εν λόγω χώρες χωριστή από τους κανόνες της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ²⁹.

²⁹ Βλ., συναφώς, απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2016, C & J Clark International και Puma (C-659/13 και C-34/14, EU:C:2016:74, σκέψεις 91 και 92 καθώς και 97 και 98).

187. Τούτου λεχθέντος, δεν μπορώ να συμφωνήσω με το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2016, C & J Clark International και Puma (C-659/13 και C-34/14, EU:C:2016:74), συνιστά, αυτή καθ' εαυτήν, λόγο αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως επειδή το Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού δεν συνιστά εκπλήρωση ειδικής υποχρέωσης αναληφθείσας στο πλαίσιο της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ. Πράγματι, αφενός, στην απόφαση εκείνη το Δικαστήριο αποφάνθηκε μόνον επί των διατάξεων του άρθρου 9, παράγραφος 5, του τότε ισχύοντος βασικού κανονισμού, οι οποίες παρέπεμπαν στο προαναφερθέν ειδικό καθεστώς σχετικά με τις χώρες που δεν διαθέτουν οικονομία αγοράς το οποίο θεσπίστηκε με το άρθρο 2, παράγραφος 7, του εν λόγω κανονισμού. Επομένως, η απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2016, C & J Clark International και Puma (C-659/13 και C-34/14, EU:C:2016:74), δεν αφορά τις λοιπές διατάξεις του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, που εξακολουθούν να ισχύουν, ιδίως την ουσία του πρώτου του εδαφίου, κατά το οποίο κανονισμός περί επιβολής δασμού αντιντάμπινγκ καθορίζει το ποσό του δασμού που αντιστοιχεί σε κάθε προμηθευτή ή, αν αυτό είναι πρακτικώς ανέφικτο, κατονομάζει τη συγκεκριμένη προμηθευτρια χώρα στο πλαίσιο των τρίτων χωρών που διαθέτουν οικονομία της αγοράς, διατάξεις οι οποίες είναι επίμαχες στην παρούσα υπόθεση.

188. Επομένως, ακόμη και αν το Γενικό Δικαστήριο, εσφαλμένως, κατά την άποψή μου, διαπίστωσε ότι το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού συνιστούσε εκπλήρωση ειδικής υποχρέωσης αναληφθείσας στο πλαίσιο του άρθρου 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, παρά ταύτα η εκτίμηση στην οποία το Δικαστήριο προέβη στην απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2016, C & J Clark International και Puma (C-659/13 και C-34/14, EU:C:2016:74), δεν σημαίνει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι, θεσπίζοντας το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, ο νομοθέτης της Ένωσης είχε την πρόθεση να εκπληρώσει την ειδική υποχρέωση που ανελήφθη στο πλαίσιο του άρθρου 9.2 της εν λόγω συμφωνίας.

189. Ωστόσο, η πλάνη αυτή απορρέει, κατά την άποψή μου, από τη συλλογιστική που εκτίθεται στις σκέψεις 178 έως 183 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, από αυτές τις σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε από την τροποποίηση που επέφερε στο άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού ο κανονισμός 765/2012, κατόπιν ιδίως της εκθέσεως «Συνδετήρες», ότι ο νομοθέτης της Ένωσης είχε την πρόθεση να εκπληρώσει την ειδική υποχρέωση που περιλαμβάνεται στο άρθρο 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ θεσπίζοντας το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, στην αρχική του μορφή.

190. Πάντως, πρώτον, φρονώ ότι παρουσιάζει νομικές δυσκολίες ο αναδρομικός προσδιορισμός της προθέσεως του νομοθέτη της Ένωσης να εκπληρώσει ειδική υποχρέωση αναληφθείσα στο πλαίσιο της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ κατά την έκδοση του βασικού κανονισμού του 2009 μόνο βάσει τροποποιήσεων που επήλθαν στον κανονισμό αυτόν το 2012. Αντιθέτως είναι αναγκαίο να μπορέσει να συναχθεί από τη συγκεκριμένη ειδική διάταξη του δικαίου της Ένωσης ότι αυτή αποβλέπει στην εκπλήρωση, εντός του δικαίου της Ένωσης, συγκεκριμένης υποχρέωσης απορρέουσας από τις συμφωνίες του ΠΟΕ³⁰.

191. Δεύτερον, οι τροποποιήσεις που επήλθαν το 2012 στο άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού αφορούσαν, όπως προανέφερα, το πρώτο και το δεύτερο εδάφιο του εν λόγω άρθρου ως προς τις διατάξεις τους σχετικά με το ειδικό καθεστώς που εφαρμόζεται στο ντάμπινγκ από χώρες που δεν διαθέτουν οικονομία αγοράς, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 7, του εν λόγω κανονισμού. Ως εκ τούτου, οι τροποποιήσεις αυτές δεν αφορούσαν τις διατάξεις του άρθρου 9, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, το οποίο είναι επίμαχο στην παρούσα υπόθεση.

30 Βλ., συναφώς, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Επιτροπή κατά Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, σκέψη 46).

192. Το γεγονός, το οποίο το Γενικό Δικαστήριο αναφέρει στις σκέψεις 182 και 183 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης προς στήριξη της συλλογιστικής του, ότι ακριβώς οι τροποποιήσεις αυτές δεν αφορούσαν τις διατάξεις του άρθρου 9, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού ουδόλως αποδεικνύει ότι η πρόθεση του νομοθέτη της Ένωσης, κατά τη θέσπιση του εν λόγω άρθρου, ήταν η εκπλήρωση ειδικής υποχρέωσης αναληφθείσας στο πλαίσιο της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ. Αντιθέτως, έχω την πεποίθηση ότι το γεγονός αυτό ενισχύει την αντίθετη άποψη.

193. Επομένως, κατά την άποψή μου, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε, στις σκέψεις 178 έως 183, ότι το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού συνιστά εκπλήρωση ειδικών υποχρεώσεων που ανελήφθησαν στο πλαίσιο των άρθρων 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ.

194. Ωστόσο, το σφάλμα αυτό δεν αρκεί, κατά την άποψή μου, για να επιφέρει την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης.

195. Πράγματι, όπως αυτό προκύπτει από την ακόλουθη αιτιολογία που παρατίθεται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, και ειδικά στις σκέψεις της 184, 193, 227, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς, κατά την άποψή μου, έκρινε ότι οι σχετικές διατάξεις του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού πρέπει να ερμηνευθούν κατά τρόπο σύμφωνο με τα άρθρα 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, ιδίως λαμβανομένης υπόψη της ουσιαστικά ανάλογης διατυπώσεως των διατάξεων του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού και του άρθρου 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ.

196. Σε επίπεδο αρχών, πρέπει να υπομνησθεί ότι η έλλειψη άμεσου αποτελέσματος διατάξεως διεθνούς συμφωνίας δεν εμποδίζει την επίκλησή της για τους σκοπούς σύμφωνης ερμηνείας του παραγώγου δικαίου της Ένωσης. Συγκεκριμένα το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η υπεροχή των συναπτόμενων από την Ένωση διεθνών συμφωνιών έναντι των πράξεων παραγώγου δικαίου της τελευταίας επιτάσσει την ερμηνεία των τελευταίων, στο μέτρο του δυνατού, κατά τρόπο σύμφωνο με τις εν λόγω συμφωνίες³¹, ακόμη και αν οι διατάξεις των τελευταίων στερούνται άμεσου αποτελέσματος³². Τόσο το Συμβούλιο όσο και η Επιτροπή συμφωνούν επ' αυτού.

197. Ωστόσο, η προσφυγή στη σύμφωνη ερμηνεία πράξεως του παραγώγου δικαίου της Ένωσης υπό το πρίσμα διεθνούς συμφωνίας προϋποθέτει ερμηνευτική συνοχή μεταξύ των διαφόρων κανόνων, περιοριζόμενη στο «μέτρο του δυνατού».

198. Αυτό σημαίνει ότι ο προς ερμηνεία κανόνας του παραγώγου δικαίου της Ένωσης πρέπει να επιδέχεται περισσότερες της μιας πιθανές ερμηνείες. Αντιθέτως, όταν το νόημά του είναι αδιαμφισβήτητο και αντίθετο προς το περιεχόμενο της υπέρτερης τυπικής ισχύος διατάξεως της διεθνούς συμφωνίας, ο κανόνας αυτός δεν μπορεί να γίνει το αντικείμενο ερμηνείας σύμφωνης με την τελευταία διάταξη, καθόσον μόνον ερμηνεύοντάς τον *contra legem* –πράγμα που ισοδυναμεί με εκμηδένιση του κανονιστικού περιεχομένου του– είναι δυνατό να επιτευχθεί λύση συνάδουσα με την εν λόγω συμφωνία³³. Σε μια τέτοια περίπτωση, η ερμηνεία του κανόνα του παραγώγου δικαίου της Ένωσης θα πρέπει να καθοριστεί χωρίς να ληφθεί υπόψη ο κανόνας του διεθνούς δικαίου.

31 Βλ., ιδίως, αποφάσεις της 7ης Ιουνίου 2007, *Řízení Letového Provozu* (C-335/05, EU:C:2007:321, σκέψη 16), και της 10ης Νοεμβρίου 2011, X και X BV (C-319/10 και C-320/10, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2011:720, σκέψη 44).

32 Βλ., ιδίως, όσον αφορά την GATS, απόφαση της 7ης Ιουνίου 2007, *Řízení Letového Provozu* (C-335/05, EU:C:2007:321, σκέψη 16 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), και όσον αφορά τη Σύμβαση του Aarhus, απόφαση της 8ης Μαρτίου 2011, *Lesoochrannárske zoskupenie* (C-240/09, EU:C:2011:125, σκέψεις 45 και 51). Βλ., επίσης, προτάσεις μου στην υπόθεση *Řízení Letového Provozu* (C-335/05, EU:C:2007:103, σημείο 57).

33 Βλ., συναφώς, προτάσεις μου στην υπόθεση *Řízení Letového Provozu* (C-335/05, EU:C:2007:103, σημείο 58). Η αρχή ότι η σύμφωνη ερμηνεία ενός κανόνα με έναν κανόνα υπέρτερης τυπικής ισχύος δεν μπορεί να αποτελέσει έρεισμα για μια *contra legem* ερμηνεία έχει αποτελέσει το αντικείμενο πλούσιας νομολογίας, η οποία αναπτύχθηκε στο πλαίσιο των σχέσεων μεταξύ του δικαίου της Ένωσης και του εθνικού δικαίου: βλ., ιδίως, αποφάσεις της 15ης Ιανουαρίου 2014, *Association de médiation sociale* (C-176/12, EU:C:2014:2, σκέψη 39), και της 8ης Νοεμβρίου 2016, *Ognyanov* (C-554/14, EU:C:2016:835, σκέψη 66).

199. Άλλωστε, προσθέτω ότι, όσον αφορά την ερμηνεία ορισμένων διατάξεων των συμφωνιών του ΠΟΕ με γνώμονα την οποία πρέπει να πραγματοποιείται, στο μέτρο του δυνατού, η ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο έχει αναφερθεί επανειλημμένως σε εκθέσεις ειδικής ομάδας ή του δευτεροβάθμιου οργάνου του ΠΟΕ προς στήριξη της εν λόγω ερμηνείας³⁴.

200. Εν προκειμένω, αφενός, χωρίς να προχωρήσουμε ακόμη πιο πέρα σε αυτό το στάδιο αναλύσεως, η εξέταση του γράμματος του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού και του άρθρου 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ επιβάλλει τη διαπίστωση ότι, προς στήριξη της αιτιάσεως ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε *contra legem* το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, ούτε το Συμβούλιο ούτε η Επιτροπή προβάλλουν ότι οι σχετικές διατάξεις και οι σχετικοί όροι του άρθρου 9, παράγραφος 5, του εν λόγω κανονισμού έπρεπε κατ' ανάγκη να ερμηνευθούν κατά τρόπο αντίθετο προς τις ίδιες διατάξεις και τους ίδιους όρους που χρησιμοποιούνται στο άρθρο 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ. Αντιθέτως, υποστηρίζοντας, κατ' ουσίαν, ότι αυτές οι διατάξεις και αυτοί οι όροι του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού έπρεπε να τύχουν διαφορετικής ερμηνείας, άλλοτε πιο στενής, όσον αφορά τον όρο «πάροχοι», άλλοτε πιο ευρείας, όσον αφορά το επίθετο «ανέφικτο», από εκείνη του Γενικού Δικαστηρίου, τα θεσμικά όργανα δέχθηκαν, εντέλει, ότι το άρθρο αυτό επιδέχεται πολλές πιθανές ερμηνείες³⁵. Πάντως, σε μια τέτοια περίπτωση η υπεροχή των διεθνών συμφωνιών επί των κανόνων του παραγωγού δικαίου της Ένωσης επιτάσσει να υπερισχύσει η ερμηνεία που είναι σύμφωνη με τους όρους της συγκεκριμένης διεθνούς συμφωνίας.

201. Αφετέρου, πρέπει να επισημανθεί ότι, στη σκέψη 222 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε τον «έντονο παραλληλισμό» που επισημαίνεται στη σκέψη 344 της εκθέσεως «Συνδετήρες» μεταξύ του άρθρου 9.2 και του άρθρου 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, καθόσον το τελευταίο προβλέπει τον καθορισμό ατομικών περιθωρίων ντάμπινγκ, πράγμα που συνεπάγεται υποχρέωση των εμπλεκόμενων αρχών να επιβάλουν δασμούς αντιντάμπινγκ σε ατομική βάση, όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 9.2 της εν λόγω συμφωνίας.

202. Χωρίς να ισχυρίζονται ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε την έκθεση «Συνδετήρες», τα θεσμικά όργανα, και όλως ιδιαιτέρως η Επιτροπή, αμφισβητούν την αντλούμενη από το γράμμα των επίμαχων διατάξεων συλλογιστική βάση του ιστορικού πλαισίου, της οικονομίας και του σκοπού του συνόλου των εν λόγω διατάξεων.

203. Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, προς στήριξη του επιχειρήματος αυτού, η Επιτροπή παρέθεσε μακρά αποσπάσματα του υπομνήματος που είχε καταθέσει ενώπιον του δευτεροβάθμιου οργάνου στην έκθεση «Συνδετήρες», αναφερόμενη στην ερμηνεία αυτού τούτου του άρθρου 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, επισημαίνοντας, κατ' ουσίαν, ότι το γεγονός ότι το άρθρο αυτό παρέμεινε αμετάβλητο, ακόμη και μετά την προσθήκη, κατόπιν του Γύρου της Ουρουγουάης, του «σεναρίου» της δειγματοληψίας, που προβλέπεται στο άρθρο 6.10 της εν λόγω συμφωνίας, σημαίνει ότι το νόημα των διατάξεων αυτών, ιδίως του όρου «πρακτικώς αδύνατο», δεν μπορούσε να μεταβληθεί με τη θέσπιση του εν λόγω άρθρου 6.10.

34 Βλ., ιδίως, απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2011, X και X BV (C-319/10 και C-320/10, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2011:720, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

35 Συναφώς, υπενθυμίζω ότι η Επιτροπή έχει δεχθεί ότι υπάρχει «στενή ομοιότητα» μεταξύ του γράμματος των σχετικών διατάξεων του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού (ιδίως του πρώτου εδαφίου του) και του γράμματος του άρθρου 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ. Όσον αφορά τον όρο «ανέφικτο», από τη συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας του Συμβουλίου ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει σαφώς ότι το Συμβούλιο υποστήριζε μια «ευρύτερη» ερμηνεία του όρου αυτού που χρησιμοποιείται στο άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού σε σχέση με εκείνη που δύναται να προκύψει από την ερμηνεία του ίδιου όρου που χρησιμοποιείται στα άρθρα 9.2 και 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, υπό το πρίσμα της εκθέσεως «συνδετήρες» και η οποία έγινε εντέλει δεκτή από το Γενικό Δικαστήριο (βλ. ιδίως σκέψεις 215 και 227 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

204. Πάντως, μια τέτοια συλλογιστική, που αντλείται από την ερμηνεία των διατάξεων των άρθρων 9.2 και 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, ουδόλως αποδεικνύει, κατά την άποψή μου, ότι, παρά το γράμμα τους που είναι ανάλογο εκείνου του άρθρου 9.2, οι σχετικές διατάξεις του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού πρέπει αναγκαστικά να τύχουν τόσο διαφορετικής ερμηνείας από εκείνη του άρθρου 9.2 ώστε η μόνη επιβεβλημένη ερμηνεία του κανόνα του παραγωγού δικαίου της Ένωσης να είναι ασυμβίβαστη με εκείνη του κανόνα του διεθνούς δικαίου.

205. Επιπλέον, όπως θα εξετάσω λεπτομερέστερα στο σημείο 231 των παρουσών προτάσεων, μολονότι το δευτεροβάθμιο όργανο στην έκθεση «Συνδετήρες» ήταν προσεκτικό όσον αφορά την έννοια που πρέπει να δοθεί στις διατάξεις των άρθρων 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, παρά ταύτα απέρριψε την άποψη των θεσμικών οργάνων. Ειδικότερα, όπως ορθώς επισημαίνεται στη σκέψη 223 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το δευτεροβάθμιο όργανο διευκρίνισε, στο σημείο 354 της εκθέσεως «Συνδετήρες», ότι το άρθρο 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ υποχρεώνει τις αρχές να προσδιορίσουν τους επιβαλλόμενους σε κάθε προμηθευτή δασμούς, εκτός εάν αυτό είναι πρακτικώς αδύνατο, *όταν πρόκειται για περισσότερους προμηθευτές*. Επομένως, ακριβώς όπως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το Συμβούλιο και η Επιτροπή επιχειρούν να θέσουν υπό αμφισβήτηση την ερμηνεία της συμφωνίας αυτής η οποία έγινε δεκτή από το δευτεροβάθμιο όργανο. Πάντως, η συλλογιστική αυτή ουδόλως στηρίζει το επιχειρήμα τους ότι, ερμηνεύοντας το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού κατά τρόπο σύμφωνο με τα άρθρα 9.2 και 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, το Γενικό Δικαστήριο έσφαλε δεχόμενο μια *contra legem* ερμηνεία του κανόνα του παραγωγού δικαίου της Ένωσης.

206. Υπό αυτές τις συνθήκες, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, παρά την πλάνη περί το δίκαιο που επισημάνθηκε στα σημεία 184 έως 193 των παρουσών προτάσεων, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι οι σχετικές διατάξεις του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού πρέπει να ερμηνευθούν κατά τρόπο σύμφωνο με τα άρθρα 9.2 και 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ.

207. Επομένως, προτείνω να απορριφθεί το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου της κύριας αναιρέσεως.

2. Επί του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται παραμόρφωση της έννοιας του «προμηθευτή», η οποία περιέχεται στο άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού και επεκτάθηκε στους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα Αμερικανούς παραγωγούς

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων

208. Το Συμβούλιο αναγνωρίζει ότι, στη σκέψη 187 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εφάρμοσε το κατάλληλο νομικό κριτήριο κρίνοντας ότι, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού και το άρθρο 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, ατομικός δασμός αντιντάμπινγκ πρέπει, κατ' αρχήν, να επιβάλλεται σε κάθε «προμηθευτή». Ωστόσο, το Συμβούλιο θεωρεί νομικώς εσφαλμένο το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου, που περιλαμβάνεται στη σκέψη 201 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι περιληφθέντες στο δείγμα Αμερικανοί παραγωγοί πρέπει να αναγνωριστούν ως προμηθευτές, καθόσον τα θεσμικά όργανα τους διατήρησαν στο δείγμα των παραγωγών/εξαγωγέων. Αφενός, το Συμβούλιο επαναλαμβάνει τη θέση του, που αναπτύσσεται στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του παρόντος λόγου αναιρέσεως, ότι το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα του άρθρου 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ. Αφετέρου, υποστηρίζει ότι, κατά το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, μόνο μια «πηγή [εισαγωγών] για τις οποίες διαπιστώθηκε ότι αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ και προκαλούν ζημία» μπορεί να θεωρηθεί «προμηθευτής». Πάντως, οι περιληφθέντες στο δείγμα Αμερικανοί παραγωγοί, στους οποίους δεν είχε καταλογιστεί ντάμπινγκ καθόσον δεν αποφάσιζαν ποιο μέρος της παραγωγής τους θα εξαγόταν και δεν είχαν τιμή

εξαγωγής, δεν μπορούσαν να θεωρηθούν προμηθευτές. Το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι το γεγονός ότι οι παραγωγοί αυτοί αρχικά περιελήφθησαν στο δείγμα των παραγωγών/εξαγωγέων από την αρμόδια για την έρευνα αρχή οφείλεται μόνο στο ότι είχαν εσφαλμένως αναφέρει στο έγγραφο δειγματοληψίας ότι εξήγαν βιοαιθανόλη.

209. Η Επιτροπή συντάσσεται με την άποψη του Συμβουλίου. Προσθέτει ότι η εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου, που περιλαμβάνεται στις σκέψεις 207 έως 210 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα θεσμικά όργανα μπορούσαν να στηριχθούν στο άρθρο 2, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού είναι νομικώς εσφαλμένη. Συγκεκριμένα, η διάταξη αυτή αφορά την περίπτωση υπάρξεως «συνδέσμου ή συμψηφιστικού διακανονισμού μεταξύ του εξαγωγέως και του εισαγωγέως ή ενός τρίτου», η οποία έχει ως αποτέλεσμα την έλλειψη τιμής εξαγωγής ή τη μη αξιοπιστία της και, ως εκ τούτου, μια κατάσταση στην οποία ο παραγωγός εξάγει πράγματι το προϊόν. Η διαπίστωση αυτή ενισχύεται από το άρθρο 9.5 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ και από το άρθρο 11, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, τα οποία αφορούν ατομικούς δασμούς για τους «παραγωγούς της εμπλεκόμενης χώρας εξαγωγής, οι οποίοι δεν πραγματοποίησαν εξαγωγές του εν λόγω προϊόντος στο εισάγον μέλος κατά την περίοδο έρευνας», κατάσταση όπως αυτή των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών.

210. Η GE και η RFA υποστηρίζουν ότι τα επιχειρήματα του Συμβουλίου που αφορούν την ερμηνεία της έννοιας του «προμηθευτή» είναι अपαράδεκτα, καθόσον θέτουν υπό αμφισβήτηση τη διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου ότι, διατηρώντας τους τέσσερις Αμερικανούς παραγωγούς στο δείγμα των «παραγωγών-εξαγωγέων», το θεσμικό όργανο τους κατέστησε «προμηθευτές του προϊόντος που αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ». Επί της ουσίας, η GE και η RFA υποστηρίζουν ότι, σε αντίθεση με αυτό που ισχυρίζεται το Συμβούλιο, το οποίο επίτηδες επιδιώκει να αποκρύψει την πραγματική έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, η διάταξη αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι «μόνο μια πηγή [εισαγωγών] για τις οποίες διαπιστώθηκε ότι αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ και προκαλούν ζημία μπορεί να θεωρηθεί προμηθευτής».

β) Εκτίμηση

211. Κατ' αρχάς, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου του υπό κρίση σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως την οποία προέβαλαν η GE και η RFA με την αιτιολογία ότι το Συμβούλιο σκοπεύει να θέσει υπό αμφισβήτηση την πραγματική εκτίμηση στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο. Συγκεκριμένα, πόρρω απέχον από το να καλέσει το Δικαστήριο να επανεκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς, το Συμβούλιο προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι εσφαλμένως χαρακτήρισε τους τέσσερις Αμερικανούς παραγωγούς βιοαιθανόλης ως «προμηθευτές» κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, όπως ερμηνεύεται υπό το πρίσμα των άρθρων 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ. Ένα τέτοιο ζήτημα νομικού χαρακτηρισμού των πραγματικών περιστατικών ασφαλώς εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως.

212. Εν συνεχεία, πρέπει να σημειωθεί ότι το Συμβούλιο δεν αμφισβητεί ότι, δυνάμει τόσο του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού όσο και του άρθρου 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, ατομικός δασμός αντιντάμπινγκ πρέπει, κατ' αρχήν, να επιβάλλεται σε κάθε «προμηθευτή» επί των εισαγωγών ενός προϊόντος, αδιακρίτως προελεύσεως, για τις οποίες έχει διαπιστωθεί ότι αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ και προκαλούν ζημία, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 187 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

213. Μόνον η ιδιότητα του «προμηθευτή» η οποία έγινε δεκτή από το Γενικό Δικαστήριο όσον αφορά τους τέσσερις περιληφθέντες στο δείγμα Αμερικανούς παραγωγούς τίθεται υπό αμφισβήτηση από τα θεσμικά όργανα. Συγκεκριμένα, τα τελευταία θεωρούν ότι, σε αντίθεση με αυτό που έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, η ιδιότητα αυτή δεν μπορεί να απορρέει μόνον από το γεγονός ότι παραγωγός περιελήφθη σε δείγμα για τους σκοπούς της έρευνας και συνεργάστηκε στο πλαίσιο της.

214. Κατ' ουσίαν, κατά τα θεσμικά αυτά όργανα, επιχειρηματίες που δεν εξάγουν την παραγωγή τους και δεν έχουν τιμή εξαγωγής δεν μπορούν να θεωρηθούν «προμηθευτές», κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού.

215. Η επιχειρηματολογία αυτή συνδέεται στενά με εκείνη που ανέπτυξαν τα θεσμικά όργανα στο πλαίσιο της εξετάσεως του άμεσου επηρεασμού των συγκεκριμένων τεσσάρων Αμερικανών παραγωγών. Κατά τα λοιπά, στη σκέψη 198 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο παρέπεμψε το ίδιο στην κρίση του, που εκτίθεται στις σκέψεις 93 έως 104 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στο πλαίσιο της εξετάσεως του άμεσου επηρεασμού των παραγωγών αυτών, κατά το πέρας της οποίας συνήγαγε, κατ' ουσίαν, την ύπαρξη εισαγωγών βιοαιθανόλης στην Ένωση προερχόμενων εν μέρει από την παραγωγή των παραγωγών αυτών, οι οποίες υπόκεινται στον δασμό αντιντάμπινγκ που επιβάλλεται με τον επίμαχο κανονισμό.

216. Επομένως, αν το Δικαστήριο επικυρώσει την ανάλυση του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με το παραδεκτό της προσφυγής που ασκήθηκε στο όνομα των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών απορρίπτοντας τον πρώτο λόγο αναιρέσεως που προβάλλεται από το Συμβούλιο, θα πρέπει επίσης να επικυρώσει το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου ότι οι τέσσερις αυτοί παραγωγοί πρέπει να χαρακτηριστούν ως «προμηθευτές» των εισαγωγών βιοαιθανόλης που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού και για τις οποίες το Συμβούλιο ήταν, κατ' αρχήν, υποχρεωμένο να υπολογίσει ατομικό περιθώριο καθώς και να επιβάλει ατομικούς δασμούς αντιντάμπινγκ για έκαστο εξ αυτών. Πράγματι, σε αυτή την περίπτωση, είναι προφανές, κατά την άποψή μου, ότι οι παραγωγοί αυτοί αποτελούν «πηγές» εισαγωγών του πληττόμενου προϊόντος με τον δασμό αντιντάμπινγκ που επιβάλλει ο επίμαχος κανονισμός, όπως διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 198 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

217. Όσον αφορά τις αιτιάσεις της Επιτροπής σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού την οποία έκανε δεκτή το Γενικό Δικαστήριο (βλ. σκέψεις 207 και 210 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), αυτές θα πρέπει, κατά την άποψή μου, να απορριφθούν. Αντιθέτως προς αυτό που υποστηρίζει η Επιτροπή, η διάταξη αυτή δεν περιορίζεται στην περίπτωση της υπάρξεως «συνδέσμου ή συμψηφιστικού διακανονισμού μεταξύ του εξαγωγέως και του εισαγωγέως ή ενός τρίτου», που έχει ως αποτέλεσμα την έλλειψη τιμής εξαγωγής ή την έλλειψη αξιοπιστίας της και, ως εκ τούτου, μια κατάσταση στην οποία ο παραγωγός εξάγει πράγματι το προϊόν. Όπως το Γενικό Δικαστήριο υπογράμμισε στις σκέψεις 207 και 210 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το άρθρο 2, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού διέπει επίσης την περίπτωση της ελλείψεως τιμής εξαγωγής επιτρέποντας την ανακατασκευή μιας τέτοιας τιμής³⁶. Ούτως ή άλλως, όπως έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 210 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, μια δυσκολία κατά τον καθορισμό της τιμής εξαγωγής δεν ασκεί επιρροή στο ζήτημα αν υπάρχει υποχρέωση εφαρμογής ατομικού δασμού αντιντάμπινγκ σε ορισμένους επιχειρηματίες.

218. Υπό τις συνθήκες αυτές, και αν το Δικαστήριο απορρίψει τον πρώτο λόγο της κύριας αναιρέσεως στο μέτρο που το Συμβούλιο προβάλλει ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής που ασκήθηκε πρωτοδίκως από την GE και την RFA στο όνομα των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών, θα πρέπει επίσης, κατά την άποψή μου, να απορρίψει το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου της κύριας αναιρέσεως.

³⁶ Βλ., συναφώς, απόφαση της 4ης Μαΐου 2017, RFA International κατά Επιτροπής (C-239/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:337, σκέψεις 5 και 35).

3. Επί του τρίτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται εσφαλμένη ερμηνεία του όρου «ανέφικτο», κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων

219. Κατά την άποψη του Συμβουλίου, το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένως τους όρους «πρακτικώς ανέφικτο» και «πρακτικώς αδύνατο» που περιλαμβάνονται αντιστοίχως στο άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού και στο άρθρο 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ.

220. Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 225 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «δεν απορρέει από τη συμφωνία αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ ότι υπάρχει εξαίρεση στην υποχρέωση επιβολής ατομικού δασμού αντιντάμπινγκ σε περιληφθέντα στο δείγμα παραγωγό ο οποίος συνεργάστηκε στο πλαίσιο της έρευνας όταν τα θεσμικά όργανα εκτιμούν ότι δεν είναι σε θέση να καθορίσουν ως προς αυτόν ατομική τιμή εξαγωγής». Συγκεκριμένα, η ανάλυση του Γενικού Δικαστηρίου ως προς το ζήτημα αυτό στηρίζεται στην ερμηνεία του άρθρου 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ που έγινε δεκτή στην έκθεση «Συνδετήρες». Πάντως, η ερμηνεία αυτή δεν ασκεί επιρροή, καθόσον το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού δεν μεταφέρει τη διάταξη αυτή.

221. Το ίδιο ισχύει για το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου που περιλαμβάνεται στη σκέψη 233 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

222. Η Επιτροπή παρατηρεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν απάντησε στο επί της ουσίας επιχείρημα που προέβησαν τα θεσμικά όργανα, ότι ήταν ανέφικτο να καθοριστεί τιμή εξαγωγής σε μια κατάσταση κατά την οποία ο παραγωγός δεν πραγματοποιεί εξαγωγές, για να κρίνει, αντιθέτως, ότι μια τέτοια ερμηνεία θα ήταν ασύμβατη με τα άρθρα 9.2 και 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ. Εντούτοις, μια τέτοια ερμηνεία θα ήταν ασύμβατη με τις διατάξεις του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού. Η Επιτροπή, η οποία υπενθυμίζει ότι το Συμβούλιο έχει ήδη εξηγήσει για ποιον λόγο η ερμηνεία του όρου «ανέφικτο», που έγινε δεκτή από το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 213 έως 244 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, είναι αντίθετη προς το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, εκθέτει για ποιον λόγο είναι επίσης αντίθετη προς το άρθρο 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ. Αν ο όρος «ανέφικτο» έπρεπε να περιοριστεί στους προμηθευτές που δεν περιελήφθησαν στο δείγμα, η διάταξη αυτή θα στερούνταν πρακτικής αποτελεσματικότητας, πράγμα που η Επιτροπή είχε ήδη προβάλει στην ανακοίνωσή της στο πλαίσιο της διαδικασίας που οδήγησε στην έκθεση «Συνδετήρες». Πάντως, τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν δεν απορρίφθηκαν από την τελευταία. Η αντίθετη άποψη, την οποία δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 222 έως 225 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στερείται κάθε νομικού ερείσματος.

223. Η GE και η RFA φρονούν ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη κατά την ερμηνεία του όρου «ανέφικτο» κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού.

β) Εκτίμηση

224. Όπως έχω ήδη τονίσει, το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού προβλέπει ότι ο κανονισμός που επιβάλλει δασμό αντιντάμπινγκ προσδιορίζει το ύψος του δασμού που επιβάλλεται σε κάθε προμηθευτή, εκτός εάν αυτό είναι «πρακτικώς ανέφικτο», περίπτωση στην οποία απαιτείται μόνο το όνομα της συγκεκριμένης προμηθεύτριας χώρας.

225. Κατά το άρθρο 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, όταν επιβάλλεται δασμός αντιντάμπινγκ οι (αρμόδιες για την έρευνα) αρχές πρέπει να κατονομάσουν αυτόν ή αυτούς που προμηθεύουν το συγκεκριμένο προϊόν εκτός εάν η υπόθεση αφορά περισσότερους προμηθευτές από την ίδια χώρα και είναι «πρακτικώς αδύνατο» να κατονομαστούν οι προμηθευτές αυτοί στο σύνολό τους, περίπτωση στην οποία οι αρχές δύνανται να κατονομάσουν τη συγκεκριμένη προμηθευτρια χώρα.

226. Επιπλέον, το άρθρο 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ απαιτεί, κατ' αρχήν, να καθορίζουν οι αρχές ένα ατομικό περιθώριο ντάμπινγκ για κάθε έναν από τους γνωστούς ενδιαφερόμενους εξαγωγείς ή παραγωγούς, εκτός εάν ο αριθμός ειδικά των εξαγωγέων ή των παραγωγών είναι τόσο μεγάλος ώστε να καθιστά πρακτικώς «ανέφικτο» τον προαναφερθέντα ατομικό καθορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ, περίπτωση κατά την οποία οι αρχές δύνανται να περιορίσουν την εξέτασή τους σε εύλογο αριθμό ενδιαφερομένων ή προϊόντων με δειγματοληψία.

227. Με το παρόν σκέλος του λόγου αναιρέσεως, το Συμβούλιο και η Επιτροπή προσάπτουν, κατ' ουσίαν, στο Γενικό Δικαστήριο α) ότι έκρινε πως ο όρος «ανέφικτο» («impracticable» στην αγγλική γλώσσα) που χρησιμοποιείται στο άρθρο 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ έχει αντίκτυπο στο πεδίο εφαρμογής του ίδιου όρου που χρησιμοποιείται στο άρθρο 9.2 της εν λόγω συμφωνίας και β) ότι ερμήνευσε τον όρο «ανέφικτο» που περιλαμβάνεται στο άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού κατά τρόπο ανάλογο με τον ίδιο όρο που χρησιμοποιείται στα προαναφερθέντα άρθρα της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ. Υιοθετώντας μια τέτοια προσέγγιση, το Γενικό Δικαστήριο στέρησε, κατά τα θεσμικά όργανα, από την πρακτική του αποτελεσματικότητα το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού περιορίζοντας τις περιπτώσεις κατά τις οποίες είναι ανέφικτο να καθοριστούν ατομικός δασμός αντιντάμπινγκ και ατομικό περιθώριο ντάμπινγκ μόνο στην κατάσταση των μη περιληφθέντων στο δείγμα παραγωγών.

228. Οι αιτιάσεις των θεσμικών οργάνων κατά της συλλογιστικής του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με την ερμηνεία και το εύρος του όρου «ανέφικτο» δεν είναι πειστικές.

229. Πρώτον, όσον αφορά την εξέταση των διατάξεων του άρθρου 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, υπενθυμίζω κατ' αρχάς ότι, στις σκέψεις 217 έως 224 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε να επαναλάβει τα σχετικά σημεία της εκθέσεως «Συνδετήρες». Ούτε το Συμβούλιο ούτε η Επιτροπή προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραμόρφωσε αυτά τα σημεία της εν λόγω εκθέσεως, δηλαδή ότι προέβη σε ανάγνωση προδήλως αντίθετη προς το περιεχόμενο του εγγράφου αυτού³⁷ ή ότι παρέλειψε ή επέλεξε ορισμένα χωρία της εκθέσεως αυτής τα οποία δημιουργούν μια προδήλως παραπλανητική και εσφαλμένη εντύπωση όσον αφορά το περιεχόμενό του³⁸.

230. Άλλωστε, επισημαίνω ότι το Γενικό Δικαστήριο συνόψισε πιστά τα εν λόγω σημεία της εκθέσεως «Συνδετήρες». Συγκεκριμένα, απολύτως ορθώς το Γενικό Δικαστήριο τόνισε, στη σκέψη 220 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι κάθε εξαίρεση από τον γενικό κανόνα της πρώτης περιόδου του άρθρου 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ έπρεπε να προβλέπεται στις καλυπτόμενες συμφωνίες. Ομοίως, στη σκέψη 222 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε ότι το δευτεροβάθμιο όργανο είχε διευκρινίσει ότι υπάρχει «έντονος παραλληλισμός» μεταξύ των άρθρων 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ και ότι, χρησιμοποιώντας ταυτοχρόνως τους ίδιους όρους «irréalisable» («πρακτικώς ανέφικτο») ή «pas réalisable» («πρακτικώς αδύνατο») για να περιγράψουν τις περιπτώσεις κατά τις οποίες εφαρμόζεται η εξαίρεση, οι λέξεις αυτές δείχνουν ότι οι δύο εξαίρεσεις αφορούν την κατάσταση κατά την οποία μια αρχή καθορίζει περιθώρια ντάμπινγκ προσφεύγοντας σε δειγματοληψία.

37 Βλ., συναφώς, απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Γαλλία κατά Επιτροπής (C-601/11 P, EU:C:2013:465, σκέψη 106).

38 Βλ., συναφώς, προτάσεις μου στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις ArcelorMittal Tubular Products Ostrava κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Συμβούλιο κατά Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P και C-193/14 P, EU:C:2015:767, σημείο 72).

231. Ασφαλώς, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 222 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το δευτεροβάθμιο όργανο του ΠΟΕ παρατήρησε επίσης ότι το ζήτημα που τέθηκε ενώπιόν του δεν αφορούσε ούτε το εύρος της εξαιρέσεως που προβλέπεται στο άρθρο 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ ούτε το ζήτημα αν η εξαίρεση αυτή και η προβλεπόμενη στο άρθρο 6.10 της ίδιας συμφωνίας επικαλύπτονταν πλήρως μεταξύ τους³⁹. Ωστόσο, όπως επίσης επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 223 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το δευτεροβάθμιο όργανο συνήγαγε, στο σημείο 354 της εκθέσεως «Συνδετήρες», ότι το άρθρο 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ υποχρεώνει τις αρχές να προσδιορίζουν τους επιβαλλόμενους σε κάθε προμηθευτή δασμούς, *εκτός εάν αυτό είναι ανέφικτο, όταν πρόκειται για περισσότερους προμηθευτές*. Το Γενικό Δικαστήριο ορθώς υπενθύμισε επίσης ότι, στο σημείο 376 της εκθέσεως «συνδετήρες», το δευτεροβάθμιο όργανο είχε διευκρινίσει ότι τα άρθρα 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ δεν εμποδίζουν την αρμόδια για την έρευνα αρχή να καθορίζει ενιαίο περιθώριο ντάμπινγκ και ενιαίο δασμό ντάμπινγκ για ορισμένο αριθμό εξαγωγέων αν διαπιστώνει ότι αποτελούν ενιαία οντότητα για τους σκοπούς εφαρμογής των εν λόγω άρθρων.

232. Στη σκέψη 225 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε τελικά τις έννομες συνέπειες της ερμηνείας των άρθρων 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, όπως αυτή έγινε δεκτή από το δευτεροβάθμιο όργανο στην έκθεση «Συνδετήρες». Έτσι το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι από την εν λόγω έκθεση προκύπτει ότι, «όταν η [αρμόδια για την έρευνα] αρχή προσφεύγει σε δειγματοληψία, όπως εν προκειμένω, η συμφωνία αντιντάμπινγκ [του ΠΟΕ], τάσσει υποχρέωση καθορισμού ατομικών περιθωρίων ντάμπινγκ και επιβολής ατομικών δασμών αντιντάμπινγκ για κάθε προμηθευτή που συνεργάζεται στο πλαίσιο της έρευνας και ότι η υποχρέωση αυτή έχει κατ' αρχήν ως εξαιρέσεις, πρώτον, την περίπτωση των παραγωγών ή εξαγωγέων που δεν περιλήφθηκαν στο δείγμα, [...] και, δεύτερον, την περίπτωση των επιχειρηματιών που αποτελούν ενιαία οντότητα. Πάντως, δεν απορρέει από τη συμφωνία αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ ότι υπάρχει εξαίρεση στην υποχρέωση επιβολής ατομικού δασμού αντιντάμπινγκ σε περιληφθέντα στο δείγμα παραγωγό ο οποίος συνεργάστηκε στο πλαίσιο της έρευνας όταν τα θεσμικά όργανα εκτιμούν ότι δεν είναι σε θέση να καθορίσουν ως προς αυτόν ατομική τιμή εξαγωγής».

233. Μολονότι τα θεσμικά όργανα εκφράζουν βεβαίως τη διαφωνία τους με μια τέτοια εκτίμηση, ουδόλως αποδεικνύουν ότι το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Γενικό Δικαστήριο με την ανάγνωση της ερμηνείας που έγινε δεκτή από το δευτεροβάθμιο όργανο στην έκθεση «συνδετήρες» αλλοίωσε την ανάλυσή του ή, τουλάχιστον, κατέληξε σε εσφαλμένη ερμηνεία των άρθρων 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ. Το επιχείρημα που προέβαλε το Συμβούλιο ότι το άρθρο 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ δεν ασκεί επιρροή πρέπει σαφώς να απορριφθεί καθόσον σκοπεύει απλώς να θέσει υπό αμφισβήτηση την εκτίμηση που έγινε δεκτή από το δευτεροβάθμιο όργανο στην έκθεση «συνδετήρες» όσον αφορά τον συσχετισμό του άρθρου αυτού και του άρθρου 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ. Το ίδιο ισχύει για την αιτίαση της Επιτροπής με την οποία προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν έλαβε υπόψη την ανάλυση του άρθρου 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, ιδίως του όρου «ανέφικτο», την οποία είχε παραθέσει στο υπόμνημά της που υποβλήθηκε ενώπιον του δευτεροβάθμιου οργάνου στην υπόθεση «Συνδετήρες». Πράγματι, ειδικότερα, όπως προκύπτει ιδίως από τα σημεία 346 έως 348 της εκθέσεως του δευτεροβάθμιου οργάνου, η άποψη της Επιτροπής ότι «ανέφικτο» («impracticable» στην αγγλική γλώσσα) σημαίνει «αναποτελεσματικό» («ineffective» στην αγγλική γλώσσα) απορρίφθηκε σαφώς από το δευτεροβάθμιο όργανο⁴⁰. Όπως υπενθύμισε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 222 της

39 Η υπόθεση «συνδετήρες» αφορούσε πράγματι τον κατ' αρχήν αποκλεισμό κάθε υπολογισμού ατομικού περιθωρίου και ατομικού δασμού για τους εξαγωγείς και παραγωγούς από χώρες χωρίς οικονομία αγοράς, όπως προβλεπόταν στο άρθρο 9, παράγραφος 5, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, με παραπομπή στο άρθρο 2, παράγραφος 7, του κανονισμού αυτού, πριν από την τροποποίησή του με τον κανονισμό 765/2012.

40 Στο σημείο 347 της εκθέσεως «συνδετήρες» το δευτεροβάθμιο όργανο διευκρίνισε ότι «the notion of “ineffective” is not included in the notion of “impracticable”. In particular, we observe that the notion of “ineffective” is concerned with bring about or producing an effect or result, which is absent from the notion of “impracticable”, which describes the action itself». Στο σημείο 348 της ίδιας εκθέσεως, το δευτεροβάθμιο όργανο επισήμανε ότι το «Article 9.2., third sentence, allows Members to name the supplying country concerned only when it is impracticable to name individual suppliers; it does not permit naming the supplying country when the imposition of individual duties is ineffective because it may result in circumvention of the anti-dumping duties».

αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το δευτεροβάθμιο όργανο διαπίστωσε ότι υπάρχει έντονος παραλληλισμός μεταξύ των άρθρων 9.2 και 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, πράγμα το οποίο μπορεί τέλεια να δικαιολογήσει, κατά την άποψή μου, το συμπέρασμα στο οποίο το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στη σκέψη 225 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

234. Δεύτερον, όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, κατ' ουσίαν, τον ισχυρισμό του Συμβουλίου ότι ο όρος «ανέφικτο» πρέπει να νοηθεί υπό ευρεία έννοια ώστε να δοθεί ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως στα θεσμικά όργανα όσον αφορά τις δυνατότητες μη επιβολής ατομικών δασμών αντιντάμπινγκ. Το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε ότι το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού πρέπει να ερμηνευθεί σε συμφωνία με τα άρθρα 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, πράγμα που συνεπάγεται ότι οι όροι «πρακτικώς ανέφικτο» και «πρακτικώς αδύνατο» που χρησιμοποιούνται στα τρία αυτά άρθρα έχουν ανάλογη έννοια και ότι η εξαίρεση από τον καθορισμό ατομικών περιθωρίων ντάμπινγκ καθώς και από την επιβολή ατομικών δασμών αντιντάμπινγκ που καλύπτει τον όρο αυτόν, όταν τα θεσμικά όργανα έχουν καταφύγει σε δειγματοληψία, όπως εν προκειμένω, είναι δυνατή μόνο για τις επιχειρήσεις που δεν περιλαμβάνονται στο δείγμα και οι οποίες δεν δικαιούνται για άλλον λόγο να καθοριστούν ως προς αυτές ατομικός δασμός αντιντάμπινγκ (βλ. σκέψεις 227 έως 232 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

235. Πάντως, λαμβανόμενου υπόψη του γεγονότος ότι, αφενός, όπως επισήμανα απαντώντας στο πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου της κύριας αναίρεσεως, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού πρέπει να ερμηνευθεί σε συμφωνία με τα άρθρα 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ και, αφετέρου, ότι τα θεσμικά όργανα ουδόλως απέδειξαν ότι ο όρος «ανέφικτο», που περιλαμβάνεται στο άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, μπορούσε μόνο να έχει νόημα και περιεχόμενο εκ διαμέτρου αντίθετο προς εκείνα που αποδίδονται στον ίδιο όρο όταν χρησιμοποιείται στα άρθρα 9.2 και 6.10 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, έτσι ώστε το Γενικό Δικαστήριο να έχει προβεί σε *contra legem* ερμηνεία του κανόνα του παραγωγού δικαίου της Ένωσης, φρονώ ότι πρέπει να απορριφθεί η επιχειρηματολογία των θεσμικών οργάνων.

236. Προσθέτω ότι, αντιθέτως προς αυτό που επίσης υποστήριξε η Επιτροπή, υιοθετώντας στενή ερμηνεία της εξαίρεσεως που καλύπτει τη χρήση του όρου «ανέφικτο», το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως στέρησε πρακτικής αποτελεσματικότητας το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού. Συγκεκριμένα, όπως το ίδιο το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε στη σκέψη 232 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η εξαίρεση από τον καθορισμό ατομικών περιθωρίων ντάμπινγκ και από την επιβολή ατομικών δασμών αντιντάμπινγκ, λόγω του ανέφικτου χαρακτήρα τους, έχει εφαρμογή όχι μόνο στους παραγωγούς ή στους εξαγωγείς που δεν περιλαμβάνονται σε δείγμα αλλά επίσης σε εκείνους που αποτελούν ενιαία οντότητα. Κατά τα λοιπά, το να ερμηνευθεί στενά μια εξαίρεση από κανόνα του δικαίου της Ένωσης ο οποίος παρέχει δικαιώματα σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα είναι σύμφωνο με τη μέθοδο ερμηνείας των εξαίρεσεων που προκρίνεται από τον δικαστή της Ένωσης. Συναφώς, συμμερίζομαι όλως ιδιαιτέρως το σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου, το οποίο εκτίθεται στη σκέψη 228 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και το οποίο δεν αποτέλεσε αντικείμενο συγκεκριμένων αιτιάσεων από την πλευρά των θεσμικών οργάνων, ότι η έγκριση «ευρύτερης» ερμηνείας του όρου «ανέφικτο», όπως υποστήριξε το Συμβούλιο, θα είχε ως αποτέλεσμα να παρασχεθεί στο τελευταίο εξαιρετικά ευρεία εξουσία εκτιμήσεως ως προς τις δυνατότητες μη επιβολής ατομικών δασμών αντιντάμπινγκ.

237. Επομένως, εκτιμώ ότι τα θεσμικά όργανα δεν απέδειξαν ότι, δεχόμενο ερμηνεία του όρου «ανέφικτο» ο οποίος περιλαμβάνεται στο άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού ανάλογη εκείνης του ίδιου όρου ο οποίος περιλαμβάνεται στα άρθρα 6.10 και 9.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ του ΠΟΕ, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, σε πλάνη περί το δίκαιο.

238. Υπό αυτές τις συνθήκες, προτείνω να απορριφθούν το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου της κύριας αναιρέσεως και, κατά συνέπεια, το σύνολο του λόγου αυτού.

Ε. Επί του τρίτου λόγου της κύριας αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών που οδήγησαν το Γενικό Δικαστήριο στο συμπέρασμα ότι ο υπολογισμός ατομικών δασμών ήταν «εφικτός»

1. Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

239. Το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι, στις σκέψεις 202 έως 211 και 242 έως 245 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι δεν ήταν ανέφικτο να επιβληθούν ατομικοί δασμοί αντίντάμπινγκ, στο μέτρο που η Επιτροπή μπορούσε να ανακατασκευάσει τις τιμές που εφαρμόζονταν από τους περιληφθέντες στο δείγμα Αμερικανούς παραγωγούς. Το Γενικό Δικαστήριο, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, προέβη σε ανακριβείς διαπιστώσεις επί των πραγματικών περιστατικών και παραμόρφωσε τα στοιχεία που του είχαν υποβληθεί. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η προερχόμενη από διάφορους Αμερικανούς παραγωγούς βιοαιθανόλη ήταν αναμεμιγμένη από τους ανεξάρτητους εμπόρους/παρασκευαστές μειγμάτων πριν από την εξαγωγή, δεν ήταν δυνατό να ανιχνευθεί ούτε η κανονική αξία ούτε η τιμή εξαγωγής κάθε παραγωγού, πράγμα το οποίο απέδειξαν τα θεσμικά όργανα. Δεδομένου ότι τα δεδομένα που παρασχέθηκαν από τους παραγωγούς δεν μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο μη λαμβάνοντας υπόψη αυτή την απόδειξη του προδήλως μη εφαρμόσιμου χαρακτήρα ενός τέτοιου υπολογισμού.

240. Η Επιτροπή εκτιμά ότι το Συμβούλιο προσδιόρισε σαφώς και επακριβώς με ποιον τρόπο το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά. Δεδομένου ότι οι ανεξάρτητοι έμποροι/παρασκευαστές μειγμάτων αναμείγνυαν βιοαιθανόλη προερχόμενη από διάφορους εθνικούς παραγωγούς ώστε να δημιουργηθεί ένα μοναδικό μείγμα, ήταν αδύνατον να προσδιοριστούν οι ατομικές τιμές εξαγωγής. Άλλωστε, δεν θα είχε κανένα νόημα, από πρακτική άποψη, να καθοριστούν ατομική τιμή εξαγωγής και ατομικό περιθώριο ντάμπινγκ, δεδομένου ότι οι τελωνειακές αρχές δεν θα είχαν τρόπο να εφαρμόσουν ένα τέτοιο περιθώριο.

241. Η GE και η RFA ισχυρίζονται ότι ο τρίτος λόγος αναιρέσεως που προέβαλε το Συμβούλιο είναι απαράδεκτος, στο μέτρο που, κατά παράβαση του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν παρέχει κατανοητή παρουσίαση των πραγματικών και νομικών στοιχείων στα οποία στηρίζεται. Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο περιορίζεται να επαναλάβει ότι ο υπολογισμός ατομικών περιθωρίων ντάμπινγκ για τους περιληφθέντες στο δείγμα Αμερικανούς παραγωγούς ήταν ανέφικτος, χωρίς όμως να εξηγήσει με ποιον τρόπο το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία καταλήγοντας σε διαφορετικό συμπέρασμα. Απλώς και μόνον το γεγονός ότι η βιοαιθανόλη αναμειγνύεται πριν από την εξαγωγή της δεν αποδεικνύει από μόνο του ότι ένας τέτοιος υπολογισμός είναι προδήλως ανέφικτος ή αδύνατος.

242. Εν συνεχεία, προβάλλουν ότι το Γενικό Δικαστήριο εξήγησε κατά τρόπο σαφή και απλό, στις σκέψεις 242 και 243 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, τον ακριβή τρόπο υπολογισμού των περιθωρίων ντάμπινγκ σε περίπτωση που ανακύψουν δυσκολίες για τον καθορισμό της κανονικής αξίας ή της τιμής εξαγωγής για ορισμένους παραγωγούς ή εξαγωγείς. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο δεν αμφισβήτησε αυτές τις αναλύσεις ούτε εξήγησε με ποιον τρόπο το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία, ζητούν την απόρριψη του λόγου αναιρέσεως ως αβάσιμου.

2. Εκτίμηση

243. Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά, όταν έκρινε, στις σκέψεις 242 έως 245 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο είχε εσφαλμένως συναγάγει ότι η επιβολή ατομικών δασμών αντντάμπινγκ για τους περιληφθέντες στο δείγμα Αμερικανούς παραγωγούς βιοαιθανόλης ήταν «ανέφικτη», κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού.

244. Η αιτίαση αυτή δεν με πείθει.

245. Πρέπει πρωτίστως να υπομνησθεί ότι η συλλογιστική που οδήγησε το Γενικό Δικαστήριο στη διαπίστωση του σφάλματος του Συμβουλίου πραγματοποιήθηκε σε δύο στάδια. Στο πρώτο στάδιο, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε, στις σκέψεις 239 και 240 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο, αφενός, είχε στηρίξει την εξαίρεση από τον κανόνα περί καθορισμού ατομικών περιθωρίων ντάμπινγκ και επιβολής ατομικών δασμών αντντάμπινγκ σε λόγους διάφορους της εξαιρέσεως σχετικά με τους μη περιληφθέντες σε δείγμα παραγωγούς ή εξαγωγείς ή της εξαιρέσεως που αφορά τους επιχειρηματίες που αποτελούν ενιαία οντότητα και, αφετέρου, ότι το Συμβούλιο δεν προέβλεπε ότι η εξαίρεση που εφαρμόστηκε στηρίχθηκε σε άλλη εξαίρεση απορρέουσα από τις συμφωνίες του ΠΟΕ. Στο δεύτερο στάδιο, που υλοποιήθηκε με την εκτίμηση που περιέχεται στις σκέψεις 242 έως 245 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξήγησε εκ νέου, μεταξύ άλλων παραπέμποντας στις σκέψεις 202 έως 211 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τους λόγους για τους οποίους τα επιχειρήματα των θεσμικών οργάνων σχετικά με τις δυσκολίες που συνδέονται με τον καθορισμό της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής ορισμένων παραγωγών καθώς και εκείνων που αφορούν τη δυνατότητα ιχνηλατήσεως της διαδρομής των προϊόντων των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών δεν απαλλάσσουν τα όργανα αυτά από την υποχρέωση να υπολογίσουν ατομικό περιθώριο ντάμπινγκ και ατομικό δασμό αντντάμπινγκ για τους παραγωγούς αυτούς. Λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων αυτών, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε επομένως ότι τίποτε δεν επέτρεπε στα θεσμικά όργανα να θεωρήσουν ότι, εν προκειμένω, η επιβολή ατομικών δασμών αντντάμπινγκ ήταν «ανέφικτη», κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού.

246. Λαμβανομένου υπόψη ότι το πρώτο στάδιο της συλλογιστικής του Γενικού Δικαστηρίου, το οποίο εκτίθεται στις σκέψεις 239 έως 240 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν αποτελεί αντικείμενο των αιτιάσεων του Συμβουλίου, ή εκείνων των αιτιάσεων που επικαλύπτονται σε μεγάλο βαθμό με εκείνες που εκτίθενται στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου της κύριας αναίρέσεως, οι οποίες, κατά την άποψή μου, πρέπει να απορριφθούν, η εκτίμηση που περιλαμβάνεται στις δύο αυτές σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι επαρκής, κατά την άποψή μου, για να απορριφθεί ο τρίτος λόγος αναίρέσεως.

247. Ούτως ή άλλως, πέρα από το ότι ο τρίτος λόγος της κύριας αναίρέσεως έχει ως σκοπό τη διαπίστωση σφάλματος στη συλλογιστική και/ή στην ερμηνεία των διατάξεων του βασικού κανονισμού, και όχι τη διαπίστωση παραμορφώσεως των πραγματικών περιστατικών στην οποία φέρεται ότι προέβη το Γενικό Δικαστήριο, φρονώ ότι οι εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, που εκτίθενται στη σκέψη 242 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με τις δυσκολίες για τον καθορισμό της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής είναι απαλλαγμένες από τέτοιο σφάλμα, όπως ήδη επισήμανα στο σημείο 217 των παρουσών προτάσεων. Επομένως, η εκτίμηση που εκτίθεται στις σκέψεις 239 έως 242 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως συνεπάγεται, κατά την άποψή μου, κατ' ανάγκη την απόρριψη της φερόμενης παραμορφώσεως των πραγματικών περιστατικών την οποία προβάλλει το Συμβούλιο στο πλαίσιο του τρίτου λόγου της κύριας αναίρέσεως.

248. Κατά συνέπεια, προτείνω να απορριφθεί ο συγκεκριμένος λόγος αναίρέσεως.

V. Επί της προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

249. Όπως διευκρίνισα αντιστοίχως στα σημεία 102 και 142 των παρουσών προτάσεων, φρονώ ότι το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου της κύριας αναιρέσεως καθώς και το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου της ανταναιρέσεως πρέπει να γίνουν δεκτά. Επομένως, κατά το μέτρο αυτό η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει, κατά την άποψή μου, να αναιρεθεί.

250. Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί οριστικώς επί της διαφοράς, εφόσον αυτή είναι ώριμη προς εκδίκαση, ή να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο για να την κρίνει.

251. Εκτιμώ ότι το Δικαστήριο είναι σε θέση να αποφανθεί επί του παραδεκτού της προσφυγής που άσκησαν πρωτοδίκως η GE και η RFA στο όνομα των τεσσάρων περιληφθέντων στο δείγμα Αμερικανών παραγωγών βιοαιθανόλης, η οποία αμφισβητήθηκε από το Συμβούλιο. Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση, κατά την άποψή μου, ότι η προσφυγή της GE και της RFA είναι απαράδεκτη κατά το μέρος που οι ενώσεις αυτές δεν απέδειξαν ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ που επέβαλε ο επίμαχος κανονισμός αφορούν άμεσα τους εν λόγω παραγωγούς, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

252. Αντιθέτως, όσον αφορά την ενεργητική νομιμοποίηση της GE και της RFA για την άσκηση προσφυγής στο όνομα της Murex και της CHS, δεδομένου ότι οι διάδικοι δεν έλαβαν πλήρως θέση επ' αυτού του ζητήματος κατά τη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, και ιδίως ως προς το αν ο επίμαχος κανονισμός αφορά άμεσα και ατομικά τους δύο αυτούς ανεξάρτητους εμπόρους/παρασκευαστές μειγμάτων, η διαφορά δεν είναι ώριμη προς εκδίκαση ως προς το ζήτημα αυτό.

253. Κατά συνέπεια, εκτιμώ ότι επιβάλλεται η αναπομπή της παρούσας υποθέσεως στο Γενικό Δικαστήριο ούτως ώστε αυτό να αποφανθεί επί του παραδεκτού της προσφυγής της GE και της RFA που ασκήθηκε στο όνομα της Murex και της CHS και, εν ανάγκη, επί οποιουδήποτε σχετικού ισχυρισμού επί της ουσίας.

254. Υπό αυτές τις συνθήκες, το Δικαστήριο πρέπει να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.

VI. Πρόταση

255. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω εκτιμήσεων, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

- 1) Αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 9ης Ιουνίου 2016, Growth Energy και Renewable Fuels Association κατά Συμβουλίου (T-276/13, EU:T:2016:340).
- 2) Απορρίπτει ως απαράδεκτη την πρωτοδίκως ασκηθείσα προσφυγή κατά το μέρος που αφορά την Patriot Renewable Fuels LLC, την Plymouth Energy Company LLC, την POET LLC και την Platinum Ethanol LLC.
- 3) Αναπέμπει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά το μέρος που αφορά το παραδεκτό της προσφυγής της Growth Energy και της Renewable Fuels Association που ασκήθηκε, αντιστοίχως, στο όνομα της Murex και της CHS.
- 4) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.